76STE JAARGANG No. 10037 ZATERDAG 7 FEBRUARI 1959

Amigoe di Curaçao

DAGBLAD VOOR DE NEDERLANDSE ANTILLEN

Uitgave: N.V. Paulus Drukkerij, Willemstad, Curaçao Kantoor: Conscientiesteeg: 28 - 29 Telefoon: Redactie: 23858 Advertentie: 23550 Abonnementen en Bezorging: 24399

Arrestatie van Amerikaans burger op CUBA trekt internationaal de aandacht

Diepgaande meningsverschillen onder leden van revolutionaire beweging?

Havana. — De arrestatie op Cuba van de Amerikaanse staatsburger Alan Robert Nye, die ervan beschuldigd wordt in loondienst te zijn geweest van de strijdkrachten van Batista en tot opdracht had Fidel Castro te vermoorden, heeft internationaal de aandacht getrokken.

Volgens de beschuldiging ontving Nye, een oud-officier van de Amerikaanse marine tijdens de oorlog, de toezegging van een beloning van honderdduizend dollar, indien het hem lukte de rebellenleider te doden. Het schijnt, dat Nye in december jl. naar Cuba reisde en zich bij de rebellentroepen aansloot, totdat hij werd ontmaskerd.

Inmiddels heeft de moeder van Nye, mevrouw Helen Lynch, te Chicago een rechtstreeks beroep op Castro gedaan om haar zoon in vrijheid te stellen. Constantine Kangles, de juridische raadsman van Castro in de Verenigde Staten, had een telefonisch onderhoud met de rebellenleider ten behoeve van Nye. Als resultaat van dit gesprek vertrok Kangles gisteren per vliegtuig uit Chicago met bestemming Havana.

Veroordelingen en terechtstellingen

Volgens radioverslaggevers te Havana zijn gisterochtend in Matanzas tien verdachten, die door krijgsraden ter dood waren veroordeeld, terechtgesteld. In het fort La Cabana te Havana, waar op het ogenblik vier krijgsraden zitting hebben, zijn gisteren oud-kapitein van politie Evelio Mata en de vroegere korporaal Hector Figueredo wegens oorlogsmisdaden ter dood veroordeeld. Het publiek hoorde de vonnissen met applaus aan. In La Caba werden drie mensen terechtgesteld.

Het aantal oud-militairen, dat gisteren over het gehele eiland wegens oorlogsmisdaden ter dood is veroordeeld, bedroeg 18. Een-en-twintig verdachten kregen gevangenisstraf.

Te Santiago de Cuba wordt een militair hooggerechtshof opgericht om zaken in hoger beroep te behandelen. Het aantal tribunalen is aanmerkelijk uitgebreid om hangende processen te behandelen.

Arbeidsonrust.

De arbeiders van de Cubaanse elektriciteitsmaatschappij zijn een langzamaan-staking begonnen uit protest tegen de weigering van de directie om revolutionaire elementen, die tijdens het bewind van Batista ontslagen werden, weer in dienst te nemen. Ook eisen de arbeiders loonsverhoging. **Deze staking heeft de arbeidsonrust op Cuba sterk in de hand gewerkt en gaf voedsel aan nieuwe geruchten, dat in de huidige situatie de kiem leeft van diepgaande meningsverschillen tussen de verschillende geledingen van de zegevierende revolutionaire beweging.** Want alle tekenen wijzen erop, dat de politieke motieven van de staking der electriciteitsarbeiders de zuiver economische beweegredenen ver in de schaduw stellen.

Reorganisatie van het leger

President Urrutia van Cuba heeft 300 officieren, van kapitein tot generaal-majoor, opdracht gegeven ontslag uit het leger te nemen. Dit is een eerste stap naar de beloofde reorganisatie van de strijdkrachten, die in de toekomst met zowel een sociale als een militaire taak krijgen te vervullen. Zo zal het leger bijvoorbeeld meewerken aan de voorgestelde agrarische hervorming.

Boedapest. — De 75-jarige moeder van Dr. Edward Teller, de Amerikaanse deskundige op atoomgebied en vader van de H-bom, heeft toestemming gekregen Hongarije te verlaten, zij zal waarschijnlijk naar haar zoon in de Verenigde Staten gaan.

Hollandse Nieuwtjes

● Voor de laatste maal in het oude R.A.I. gebouw is de Internationale Auto-tentoonstelling geopend door dr Kortenhorst, voorzitter van de Tweede Kamer. Het is de eerste internationale auto-tentoonstelling van dit jaar. ● Bij de Europese Kunstschaatswedstrijden voor dames staat op het ogenblik de Nederlandse J. Haanappel op de tweede plaats en S. Dijkstra op de vijfde. Er zijn ruim 30 deelneemsters. ● Misschien hebt u gisteravond tevergeefs naar Radio-Nederland zitten zoeken op de 31 meterband. Wees gewaarschuwd: op die band wordt niet meer uitgezonden. ● De Alkmaarders kunnen weer rustig verder gaan met ademhalen: O.K. en W. heeft laten weten, dat zij, evenals Monumentenzorg, meent, dat de sanering van de binnenstad van Alkmaar kan geschieden zonder het aanzien ervan te veranderen. ● Maar die Theo de Jong (telexist) uit Gouda mag er ook wezen. Als hobby verzamelt hij mineralen. Hij heeft reeds een verzameling van 250 soorten. „Je land mag trots zijn op je", schreef een Amerikaan. Nu, dat zijn we dan maar ook geworden. ● In Amsterdam is overleden de heer „Koophuis", onder die naam bekend uit „Het Dagboek van Anne Frank". In het gewone leven heette hij J. Kleiman. Hij was de schakel tussen de onderduikers en de buitenwereld. Aan zijn graf sprak o.a. de heer Frank. ● Naar aanleiding van ons bericht over de kievitten vergaten wij er een uiterst belangrijke gevolgtrekking bij te zetten en wel deze: zijn de kievitten er vroeg, blijven ze ook, nu, dan moeten wij dit jaar vroeg opstaan om het eerste ei te vinden. Waarschijnlijk wordt er dus wel weer een record verbroken. ● Een ander benieuwd record is het scherpste ons, dat ze in Nederland de schaatsen kunnen pakken. Het vriest nu wat en het be-loft dus een sportief weekend te worden. ● Op de weg tussen Zaandijk en Wormerveer veroorzaakte een doodgewone gans een kettingbotsing tussen twee personenauto's en een truck. En dat allemaal omdat de eerste chauffeur stopte voor de gans. De gans himself achtte het gebeuren het aankijken niet waard en liep rustig door. ● Vandaag is er een belangrijke verjaardag. De Nederlandse Journalistenvereniging viert haar 75e verjaardag. Vanwege dit feit komt er een pocket-boek uit, dat in 14 dazen geschreven moet worden. Iedere dag krijgt de uitgever een hoofdstuk per post bezorgd. ● En voor de rest: een zonnig weekend en prettige carnavalsdagen

Voor de tiende maal na de oorlog is te Berlijn de tentoonstelling „Grune Woche" geopend, ditmaal gewijd aan stad en land. Op de foto wordt op de stand van Zwitserland aan burgemeester Willy Brandt een Zwitsers geschenk aangeboden.

Samenzwering ontdekt tegen Romulo Betancourt

Caracas. — Er is in Venezuela een samenzwering ontdekt tegen Romulo Betancourt, die tot president is gekozen. De samenzweerders zouden hebben willen verhinderen, dat Betancourt in zijn ambt wordt bevestigd. Dit is gisteravond gemeld door het Venezolaanse avondblad „El Mundo", dat schreef het bericht va gezaghebbende zijde te hebben vernomen.

De ambtsaanvaarding van Betancourt

Thomas E. Dewey, oud-gouverneur van de staat New York en tweemaal republikeins kandidaat voor het presidentschap der Verenigde Staten, is door president Eisenhower aangewezen als hoofd van de Amerikaanse delegatie naar de plechtigheden in Caracas ter gelegenheid van de ambtsaanvaarding van president Romulo Betancourt.

De Amerikaanse delegatie bestaat verder uit Edward J. Sparks, Amerikaans ambassadeur in Venezuela, Roy Rubottom, onderminister van buitenlandse zaken voor inter-Amerikaanse kwesties, John M. Budinger, vice-president en directeur van de Bankers Trust Company te New York, John R. Reitemeyer, directeur van het dagblad „Hartford Courant", Harry Darby, oud senator voor Kansas, en George Meany, voorzitter van het vakverbond AFL/CIO.

Grieks-Turkse besprekingen te ZURICH begonnen

Zürich. — Na de eerste bespreking, die vanmorgen te Zürich plaats vond tussen de Griekse en Turkse premiers, bijgestaan door hun ministers van buitenlandse zaken en andere deskundigen, schijnt het, dat men nog ver van een definitief akkoord verwijderd is over de oplossing van het Cyprische probleem.

Men kan vooralsnog niet zeggen, at de standpunten naderbij gekomen zijn, of dat één van beide partijen formeel afstand heeft gedaan van haar uitgangspunt, zoals de aansluiting van Cyprus bij Griekenland of de verdeling van het eiland, zo merkte men in kringen van de beide delegaties op.

GEZIEN
door een Antilliaan

Zijn grote zonen eren is niet de sterkste kwaliteit van de Antillen. Als zij zo nu en dan een monument voor een hunner oprichten, dan blijkt dit later zulk een wangedrocht, dat het tot tweemaal toe

LUIS BRION
... 3 x ...

vervangen moet worden, zoals enkele jaren geleden het beeld van Brion te beurt viel. Over het feit dat een vreemdeling hiertoe het initiatief moest nemen, zullen wij maar zwijgen.

Een gelukkige uitzondering op deze regel maakte het besluit van het B.C. van Curaçao nog onlangs door het plein voor het nieuwe hotel te noemen „Plaza Piar".

Wij hopen nu maar dat bij de plechtige naamgeving dieper wordt ingegaan op de betekenis van Piar voor Zuid-Amerika en voor Curaçao. Want wij weten bitter weinig van deze figuur en van onze andere figuren.

Wel weet iedereen mee te praten over VAN SPEYCK, de man die met schip gedurende de tiendaagse veldtocht de lucht invloog en thans zijn naam vereeuwigd ziet in de enige torpedojager, die de Antillen tegen eventuele invallen moet verdedigen.

Evenzeer kent men in de puntjes de heldendaden van PIET HEIN, dank zij het zilver dat hij op de Spanjolen heeft veroverd en het schoolliedat hierop is gecomponeerd.

De naam KAREL DOORMAN, de held van de Java-zee, werd op waardige wijze verbonden aan een van onze mooiste wegen, hetgeen ook geschiedde met een voor buitenlanders moeilijk uit te spreken: „Schout bij Nacht van Staverenweg".

Van BRION kan men U echter slechts vertellen dat hij bij de Kabrietenberg de Engelsen in zee heeft jaagd, dat hij in Noord Holland tegen de Russen heeft gevochten en dat hij ook „iets" te maken heeft gehad met de bevrijding van Zuid-Amerika.

MANUEL PIAR komt er nog slechter af. De algemene kennis beperkt zich meestal tot het feit dat hij op vasteland met wisselend succes heeft gevochten en dat hij

MANUEL PIAR
... een standbeeld?.....

om de een of ander duistere reden voor het vuurpeloten is gevallen.

Terwijl van Speyck, Piet Hein en anderen thans namen zijn van Nederlandse oorlogschepen, ziet men tot nu toe tevergeefs uit naar de dag waarop ook hierin de koninkrijksgedachte tot uiting zal komen door de doop van een representatief schip van de Koninklijke Marine met de naam Brion en Piar!

Zulke namen zouden de Marine zeker geen schade doen en getuigen van de juiste waardering voor het leven en daden van personen die men tegenwoordig „Rijksnederlanders" zou kunnen noemen, en die voor de vrijmaking van een werelddeel, vele malen groter dan Europa, hun leven hebben opgeofferd.

Nu eenmaal het besluit is gevallen ten gunste van een „Plaza Piar", kunnen wij hopen dat dit het begin is van een actie tot rehabilitatie van deze grote Antilliaan zoals nog onlangs door de enthousiaste redactie van het Schoolblad „Spectator" bij de Staten aangevraagd.

Deze in ere-herstelling kan bewerkt worden door een grondige studie en publicatie van de originele processtukken. Sinds de fatale executie zijn immers zovele jaren verlopen en zovele wonden geheeld, dat de ruiterlijke erkenning van een historische misstap niemands naam nog schade kan berokkenen, daarentegen wel in het juiste daglicht stellen en prestaties van onze landgenoot, wiens beeld thans prijkt op de Avenida de los Proceres te Caracas, naast die van andere helden van de bevrijding.

Wie de moed en de tijd heeft om o.a. het boekje van pater Brada over Piar, in eigen stijl, helaas zonder bronvermelding geschreven, te lezen, zal tot inzicht komen dat in het eindproces nog heel wat moet worden verklaard.

En wie neemt het initiatief tot het uitschrijven van een prijsvraag voor een waardig standbeeld van Manuel Piar?

Parlementaire oppositie in Surinaams Statencollege heeft opgehouden te bestaan

(Van onze korrespondent)

Paramaribo. — In het Surinaamse Statencollege heeft de parlementaire oppositie praktisch opgehouden te bestaan. De oppositie is nu vrijwel uitsluitend buitenparlementair.

Bestond de parlementaire oppositie aanvankelijk uit 4 man, 2 van de Nickeriaanse Onafhankelijke Partij en 2 van de Kaum Tani Persatuan Indonesia, ze werd reeds spoedig teruggebracht tot 3 man door de vrijheidsstraf, die een der leden van de NOP, Dewnarain Poetoe, kreeg opgelegd wegens een verduistering, die hij als bankemployee vóór zijn verkiezing had gepleegd.

Het andere NOP-lid, Jan Soemaroe, had bij zijn eerste optreden reeds te kennen gegeven geen oppositie om wille van de oppositie te zullen voeren, doch zoveel mogelijk in landsbelang te zullen meewerken. **Oppositie van de NOP was hiermede tot een minimum gereduceerd.**

De heer Soemaroe heeft bij de begrotingsbehandelingen 1958 en 1959, en bij andere zaken, inderdaad zo loyaal mogelijk medegewerkt. **Oppositie van de NOP bestaat in feite niet meer.**

Veel werd verwacht van de KTPI, de enige partij uit het vroegere Eenheidsfront, die weer in het college terugkeerde, nadat haar leider, Iding Soemita, in feite de val van het EF bewerkstelligd had. Eigenlijk was de KTPI geen lid van het EF, doch werkte ermede samen.

Men had verwacht, dat de KTPI fel in de oppositie zou zijn, nadat zij in de verkiezingskampagne geweigerd had samen te gaan met de Samenwerkende Partijen.

In het begin bleef de KTPI stelselmatig van de Statenvergaderingen weg. Later woonde ze de beraadslagingen bij, maar nam niet deel aan stemmingen. **Nu is ook de houding van de KTPI geheel veranderd en werkt ze loyaal mede.**

De oorzaak van deze ommezwaai der KTPI is het optreden van de buitenparlementaire oppositie. Een der spreekbuizen van de buitenparlementaire oppositie is het weekblad „25 Juni", dat wordt uitgegeven door Eenheidsfronters. Officieel kan men niet zeggen, dat „25 Juni" het orgaan is van het Eenheidsfront, maar het komt dan toch hierop neer, dat het zulks in feite wel is. „25 Juni" (de verkiezing in 1958 plaats vond) bepaalt zich voornamelijk tot het wroeten naar vermeende onrechtvaardigheden, ongerechtigheden, e.d. van politieke tegenstanders. Het heeft de laatste tijd ook enkele referenties gehad aan het adres van Soemita. Ofschoon Soemita na de regering tot aftreden gedwongen te hebben, zich in de verkiezingskampagne weer aan de zijde van het EF schaarde, hebben vele Eenheidsfronters de dood aan hem gezworen vooral nadat de verkiezing werd verloren.

Zo is het te verklaren, dat „25 Juni" enkele minder vleiende dingen aan zijn adres schreef. Dit is voor Soemita aanleiding geweest om op een recente Statenvergadering te verklaren, dat onder het EF alleen maar gesproken werd, doch dat er nu tenminste ook gedaan wordt. Verder gaf hij te kennen het optreden der regering te kunnen waarderen en waarschuwde hij „25 Juni" niet zo door te gaan. En hiermede is dan ook de oppositie van de KTP van de baan.

Rest nog de buitenparlementaire oppositie. Ze is zeer aktief. Het dagblad „De West", welks redakteur-uitgever-eigenaar D. Findlay, de hoofdfiguur van het EF was, verschijnt niet of er staat een stukje in tegen de regering, een of andere vermeende ongerechtigheid vermeldend.

Dan is er „25 Juni", waarover reeds met een enkel woord gerept is. De rest van de pers is de regering welgezind tot uitgesproken pro-regeringtoe. De bladen „Suriname" en „Het Nieuws" nemen een meer onafhankelijke positie in, laten ook wel eens kritiek horen.

BANKROOF IN GENEVE

Geneve. — Vier gewapende jongemannen hebben maandag j.l. te Genève ui een auto van de Zwitserse Nationale Bank een bedrag van 1.4 miljoen frank (ongeveer 1,25 miljoen gulden) gestolen. De daders maakte zich meester van het geld, toen de auto voor een filiaal van de bank stond. Zij ontsnapten in een uit Lausanne gestolen auto. Volgens UPI is dit de grootste bankroof die ooit in Genève is uitgevoerd.

DANIEL MALAN
....naar een aparte hemel?...

Oud-premier MALAN overleden

Kaapstad. — De vroegere Zuid afrikaanse minister-president dr Daniel Malan is hedenochtend in de vroege morgenuren overleden. Gisteren was hij door een hersenbloeding getroffen. Hij was reeds sedert oktober ziek.

Malan, die 84 jaar is geworden, was van 1948 tot 1954 premier van Zuid-Afrika. Voordat hij in de politiek ging was hij een bekend predikant. Tijdens zijn premierschap heeft hij de apartheidspolitiek verscherpt. Strijdom was zijn opvolger.

Opstand in INDONESIE duurt nog jaren

Djakarta. — De chef-staf van het Indonesische leger, generaal-majoor Nasution, heeft — volgens Reuter — gezegd, dat het jaren zou duren eer de opstand in de republiek zou zijn onderdrukt, aldus heeft het Indonesische persbureau Antara gemeld. In een toespraak tot studenten van de universiteit te Djokjakarta zeide **Nasution, dat de veiligheid van Indonesië nog van buitenaf wordt bedreigd.** Buitenlandse kringen helpen de opstandelingen met wapens en gesmokkelde goederen, die per vliegtuig worden aangevoerd.

De import van residuale stookolie in Amerika

Beperking zou catastrofaal zijn voor ARUBA

Washington. — Diplomatieke autoriteiten te Washington verklaren dat als het Amerikaanse bureau voor civiele en defensiemobilisatie (OCDM) zou bevinden dat de import van residuale stookolie de nationale veiligheid der Verenigde Staten in gevaar kan brengen, dit catastrofaal voor Aruba zou zijn. Zoals bekend heeft de OCDM een onderzoek bevolen naar de vraag of olie-importen een dreiging vormen voor de veiligheid van het land.

Volgens de autoriteiten exporteren de olie-raffinaderijen van Aruba ongeveer evenveel residuale stookolie naar de Verenigde Staten als Venezuela. Residuale stookolie is het belangrijkst export-produkt van het eiland.

In 57 exporteerde Aruba voor 156.267.190 dollar aan residuale stookolie naar de Verenigde Staten en Venezuela voor ongeveer 164 miljoen dollar. Cijfers voor 1958 zijn nog niet beschikbaar.

Volgens de zegslieden zal de kwestie van de residuale stookolie met grote belangstelling gevolgd worden door de Nederlandse regering.

Geen hoop op vinden van overlevenden „Hans Hedtoft"

Kopenhagen. — De Deense regering heeft gisteravond bekend gemaakt, dat er geen hoop meer bestaat voor de 93 opvarenden van de „Hans Hedtoft", het Deens-Groenlandse schip, dat vorige week vrijdag bij Groenland na een aanvaring met een ijsberg is gezonken.

De verklaring is uitgegeven na een vergadering van premier Hansen met de minister voor Groenland, Kai Lindberg, funktionarissen van de Groenlandse Handelsmaatschappij en marine-autoriteiten.

Eerder op de dag had de kapitein van het Britse weerschip „Weather Reporter" bij aankomst in Greenock (Schotland) verklaard, dat er mogelijk nog overlevenden van de „Hans Hedtoft" zouden ronddrijven. De „Weather Reporter" heeft de vorige week willen deelnemen aan het zoeken naar overlevenden van de ramp, doch de kapitein moest hiervan afzien, omdat zijn brandstofvoorraad niet toereikend was.

„SRANANG TORIE"

● De heer Vermeulen, de vakbondsdeskundige, die in het kader van de technische bijstand door Nederland aan het departement van Sociale Zaken in Suriname was uitgeleend, zal binnenkort worden afgestaan aan de vakbonden om hen bij te staan bij het verbeteren van de organisatie-struktuur. ● De toneelgroep Pasman, die in het theater „Star" enkele voorstellingen zal geven, heeft zich bereid verklaard op een van de spitsuren geheel gelijk in gedokt door de Zwartenhovenbrugstraat te fietsen. ● Het plan bestaat om bij gelegenheid van de 96e verjaardag van de afschaffing van de slavernij (1 juli 1959) een bundel gedichten uit te geven. Er zullen onder andere werken opgenomen worden van Eddie Bruma, Julius Defares en Pieter Polanen. De gedichten zullen in het Nederlands en Neger-Engels worden uitgegeven. De opbrengst van deze gedichtenbundel komt ten goede aan het comité, dat de oprichting van de standbeelden van de drie Surinaamse vrijheidsstrijders voorbereidt. ● Onlangs werd officieel het bestuur van de „Surinaamse Stichting voor Diaconiewerk" ingesteld, waarin zitting hebben drie vertegenwoordigers namens de Evangelische Broeder Gemeente, verder een vertegenwoordiger namens de Lutherse Gemeente en een namens de Gereformeerde Kerk. In december 1960 hoopt men met het te bouwen diaconessen ziekenhuis klaar te komen. Met het wijkwerk en consultatiebureau is reeds een begin gemaakt.

Scheepv. Mij.en vs. Havenarb.

De „BALKAN" was een uitzonderlijk geval

Paramaribo. — Naar aanleiding van het verweer van de Heer R. Tschumie tijdens de procedure van gisteren dat een maatschappij zelf wel eens ƒ 3.— en vijf gulden voor overwerk had betaald, wordt ons van de zijde van de desbetreffende maatschappij bericht dat het door Tchumie aangehaalde geval van de „Balkan" een lading betrof die brandende, althans smeulende werd aangebracht zodat hier het bergingstarief gold en derhalve een premie werd gegeven boven het uurloon van 10 procent in plaats van de gebruikelijke premie van 5 procent boven het uurloon.

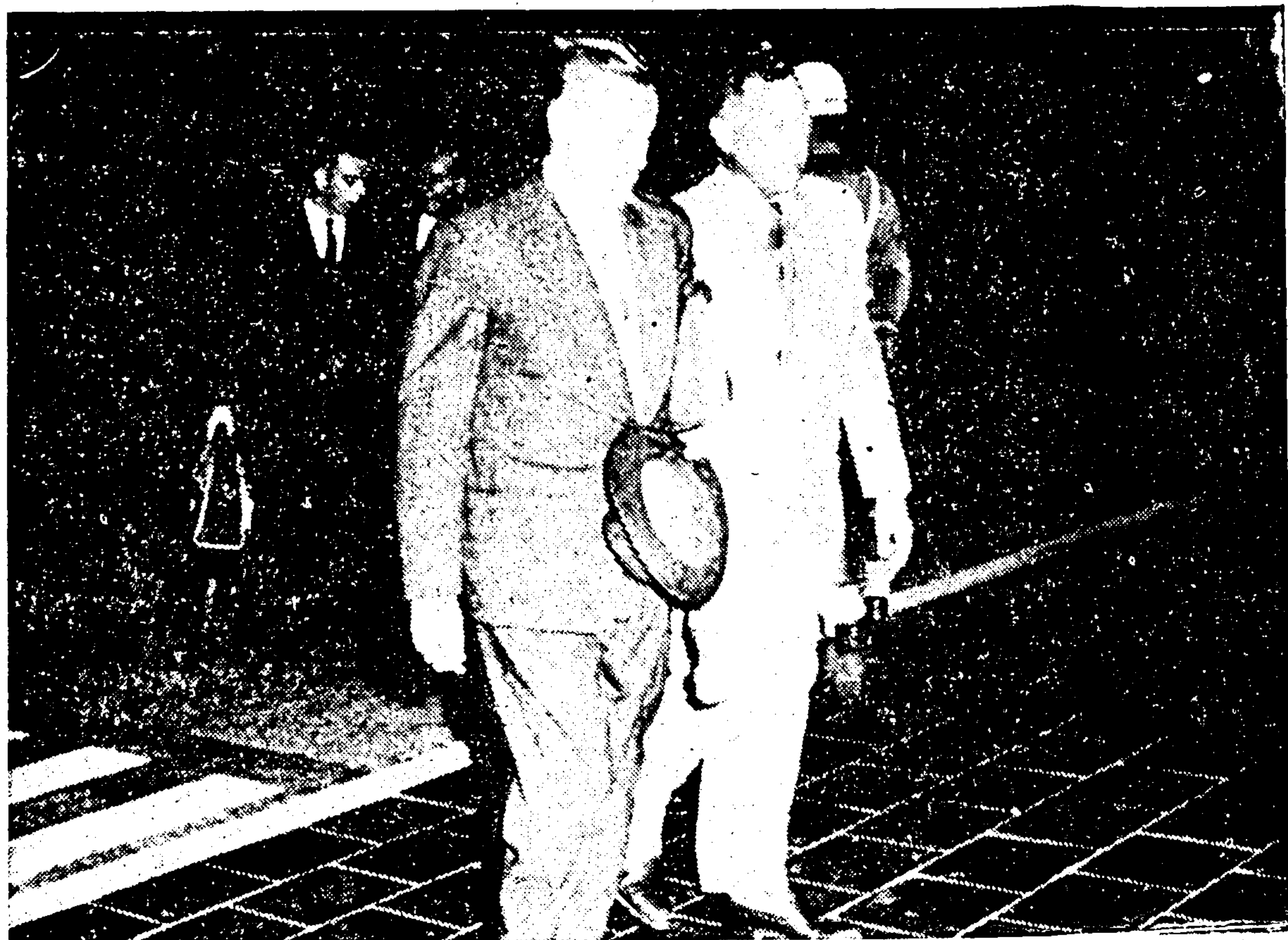
VERLOOFD

Albert J. Marugg

en

Ria Hendriks

7-2-'59.

Willemsad. — Gisteravond arriveerde alhier per KLM-lijntoestel uit New York, vergezeld van zijn echtgenote en zoon, Ir C. van Driel van Wageningen, de nieuw benoemde directeur van de N.V.'s CPIM en CSM.

De heer Van Driel van Wageningen werd op 16 november 1902 geboren. Hij studeerde scheikunde te Delft, waar hij in 1928 zijn diploma behaalde.

Op 15 oktober 1928 trad hij in dienst van het Koninklijke/Shell Laboratorium, Amsterdam. In 1929 werd hij als technoloog uitgezonden naar Indonesië. Hij verbleef daar tot 1935 in welk jaar hij naar de Verenigde Staten vertrok waar hij in verschillende functies werkzaam was. In 1938 keerde hij terug naar Europa.

De heer Van Driel van Wageningen werd in 1947 benoemd tot adjunct-directeur van Shell Nederland N.V. In 1951 volgde zijn benoeming tot General Manager van de Svenska Shell te Zweden, welke functie hij tot 15 mei 1957 bekleedde. Met ingang van die datum werd hij aangesteld als Acting General Manager van de O/Y Chell A/B, Finland.

Sinds 11 november 1957 was de heer Van Driel van Wageningen werkzaam bij de N.V. De Bataafsche Petroleum Maatschappij te 's-Gravenhage.

Hedenmorgen vond ten hoofdkantore de directie-overdracht plaats.

POLITIEBERICHTEN

WAAROM VER WEG, ALS HET DICHTBIJ KAN?

Willemstad. — Om 9.25 uur werd een patrouille gedirigeerd naar We..., waar een vrouw verklaarde dat zij 4 dode kippen op haar erf gevonden had. Deze waren vermoedelijk van haar buurvrouw. Deze verklaarde inderdaad dat zij plotseling 4 kippen dood gevonden had. Ze had haar kinderen opdracht gegeven de kippen in de mondi te gooien. In plaats daarvan hadden de kinderen ze maar op het erf der buurvrouw gedeponeerd. De buurvrouw verklaarde zelf de kippen zo spoedig mogelijk te verwijderen.

Gewonnen, gevonden, gekocht of...

Om 15.30 uur deed een man aangifte bij de recherche dat hij in het begin van januari 1959 op een ...vond een radiotoestelletje, zakformaat ter waarde van 60 gulden was kwijt geraakt uit zijn achterzak. Het radiotoestelletje bleek in het bezit te zijn van V.A., koopman, die omstreeks 14.00 uur werd opgebracht. Eerst diste hij een verhaal op dat hij het toestel bij dobbelen in een hotel voor 30 gld. van een onbekende had gekocht. Later werd het verhaal gewijzigd en verklaarde hij het gevonden te hebben, waarna hij het zich toegeëigend had.

Aan de eigenaar van het toestel had hij bij diens bezoek aan hem, verklaard het gekocht te hebben. Dat was op 2 februari, toen de eigenaar hem het toestel teruggevraagd had. De zaak is in verder onderzoek.

het slijk der aarde.

Om 00.00 uur (of te wel 24.00 uur) kwam een portugees aangifte doen bij de recherche van het volgende feit: hij was in de avond op stap geweest met een meisje, dat hem zijn portemonnaie met inhoud van 1400 gld. ontstolen zou hebben. Bij onderzoek bleek dat het meisje uit voorzorg een bankbiljet van 50 gld. uit zijn zak genomen had, omdat hij te veel dronk. (Bij aankomst bij de recherche verkeerde genoemde portugees onder invloed).

Hierop werd een bezoek gebracht aan het huis van de Portugees, waar men de portemonnaie, inhoudende 800 gld. vond.

De Portugees trok daarop zijn aangifte in en liet het meisje de 50 gld. beh... als vergoeding van de ondervonden moeilijkheden.

Verkeersperikelen.

Om 17.30 uur reed op de Fokkerweg t.h.v. de uitmonding der Nieuwe Pareraweg een personenauto met Br. nummer van de rijweg af, toen de bestuurder zich even bukte om het gaspedaal in orde te brengen. De auto reed toen tegen een zich op de noordzijde der weg bevindende lichtmast op. Deze lichtmast werd uit de grond gerukt en vernield. De schade werd geschat op 800 gld.

Om 18.15 uur vond een lichte aanrijding plaats op de Schottegatweg West t.h. v. Valenijn tussen 2 personenauto's. De oorzaak was het „snijden" van een der auto's. De schade bedroeg 250 gld.

Om 01.30 uur reed een bestuurder, die onder invloed verkeerde, met zijn personenauto de berg Altena af ter hoogte van de oude politiepost. Daarbij reed hij de rijweg af en kwam op een open terrein terecht, waar hij tegen een rotsblok tot stilstand kwam. Er werd geen schade aan derden veroorzaakt. De schade aan de wagen beliep 200 gld.

Om 03.30 uur reed op de Grebbelinieweg een personenauto op een stilstaande autobus. De invloed van drank deed zich gelden bij de bestuurder der personenauto. Schade bedroeg: 1200 gld.

Totale schade: 2970 gld.
Assistenties: 12
processen-verbaal: 12.
in en uitgaande verkeer:

	aangekomen	vertrokken	
vliegtuigen	11	12	
vrachtschepen	13	8	
tankers	12	16	
zeilboten	2	1	
passagiers	aangek.	vertr.	doorg.
per vliegtuig	98	122	90
per boot	17	12	347

AGENDA

Voor West-End, Cinelandia en Roxy, zie advertenties elder in dit blad.

Caribe.
Zat. 6.30 uur: Gritenme Piedras del Campo,
8.00 uur: „Marjory Morning Star"
Zond. 6.00 uur „Yo Acuso"
8.00 uur „Terror en la noche.

Royal:
Zat. 8.00 uur „Torrente de oro"
Zond. 6.00 uur „African Lion"
8.00 uur „Villa"

C.V.B.-nieuws:
Zondag 4.00 uur op het Rifstadion, Competitiewedstrijd: Vesta I vs. Sithoc I

J.P.F.-nieuws.
Hedenavond Causerie door Z. E. Drs. Speekenbrink over bezoek aan Suriname.

Cine-truck:
Zondagavond voorstelling op Suffisant.

Wachtdienst C.P.N.
De heer W, van Buuren is belast met de wacht op de C.P.N.

Begrafenisverloven:
De heer A. H. de Windt is belast met de afgifte van begrafenisverloven, P. L. Jansenstr 43, tel: 12256

WAAR HALEN WE BENZINE
Salinja — Frederik
Hendrikplein — Winkel Sucs
Sta. Maria — de Haseth
Mundo Nobo — de Jongh
Biesheuvel — Maduro
Sta. Helena — Cur. Motors.

MUSEUM-NIEUWS

Willemstad. — Het Curaçaosche Museum bericht ons dat het morgen (8 februari) de laatste dag is dat de Tentoonstelling van de „Bergense Schilders" bezocht kan worden.

GESLAAGD

Willemstad. — De heer Paul Valentijn Sjiem Fat is niet geslaagd voor zijn kandidaatsexamen, zoals wij abusievelijk meldden, maar als meester in de rechten.

Curom Nieuwtjes

Schaatsen

Het sportpraatje van Dick van Rijn (zaterdagavond om zeven uur te beluisteren) komt ditmaal uit Zweden. Daar werd een verslag gemaakt van de schaatskampioenschappen.

Vestdijk

In de boekenrubriek van zondagavond kan worden geluisterd naar de schrijver-dichter S. Vestdijk, die uit eigen werk zal lezen (vijf voor half zeven).

Kunstbezit

De kursus-1958 van de Stichting Openbaar Kunstbezit (uitzending iedere zondagavond om kwart voor negen) loopt ten einde. Medio maart kan worden begonnen met de nieuwe kursus; men kan zich hiervoor opgeven bij het Cultureel Centrum Curaçao (tel. 11066) of op het kantoor van de Curom (tel. 12556).

Zoeklicht

Het transcriptie-programma van de Wereldomroep „Zoeklicht op Nederland" laat u zondagavond om tien uur luisteren naar opnamen over de Surinaamse volksliteratuur, een praatje over het „pocketbook", een gesproken prentbriefkaart uit Rotterdam en muziek van het Promenade Orkest met medewerking van het Radiokoor.

Opera

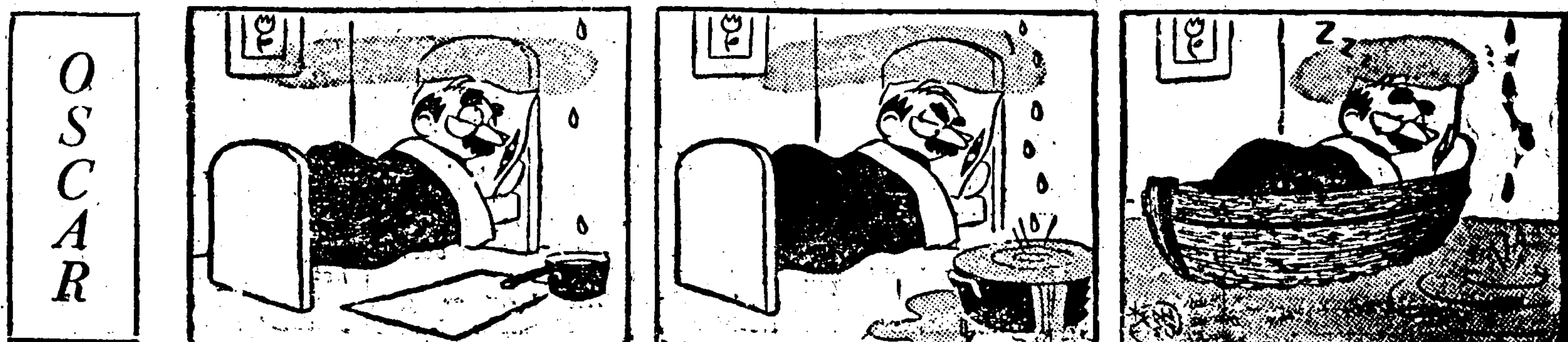
Nog steeds bestaat de mogelijkheid verzoeken tot de Curom te richten tenaanzien van het Opera-uur van de dinsdagavond; deze verzoeken dienen bij voorkeur schriftelijk te worden ingediend bij de programmaleiding, Postbus 31, Willemstad.

2 Adjunct-Directeuren bij K.N.S.M benoemd

Amsterdam. — De directie van de KNSM te Amsterdam deelt mede, dat zij aan de heren G. Vermeulen en R. W. le Poole met ingang van 1 februari de titel verleend heeft van adjunct-directeur.

Diesseldorf. — Op de snelverkeersweg bij Diesseldorf zijn dezer dagen als gevolg van mist en ijzel 22 botsingen ontstaan waarbij twee mensen om het leven zijn gekomen en 22 gewond. Bij een der ongelukken vlogen niet minder dan 18 auto's op elkaar.

OSCAR

Modern projekt van „Kruisvaarders van St. Jan"

Jongensstad Brakkeput

Praktische opleiding voor Mannelijke Jeugd

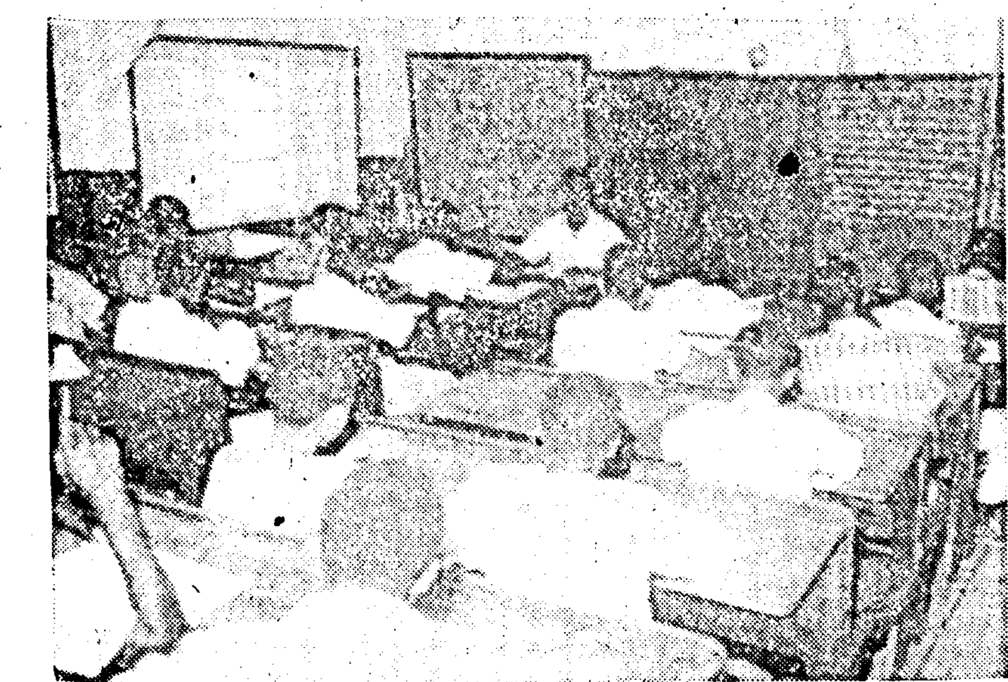
Op 1 juli 1958 kwamen 199 jongens van verschillende scholen van Curaçao afkomstig een toelatingstest maken. 146 Wilden metaalbewerking leren, 44 zochten het in het timmeren en 9 wisten het nog niet. Ze kwamen uit de 5e, 6e en 7e klassen van onze G.L.O.-scholen en hun gemiddelde leeftijd was 14 à 15 jaar. Dit was het begin van de eerste meer formeel opgezette Praktische Vakopleiding, waarmede de Kruisvaarders van St Jan — bij velen meer bekend als de „Broeders van Brakkeput" — in september van het vorige jaar gestart zijn.

Toen wij de Overste van Brakkeput bezochten met het verzoek ons een en ander te vertellen over dit nieuwe projekt, zaten wij al meteen midden in de geschiedenis van de ruim twintigjarige werkzaamheid van de „Kruisvaarders" op Curaçao. Wij moesten nl., zeide de Overste, Broeder Soontiëns, liever niet spreken over een „nieuw" projekt, want volgens de inzichten van de pioniers was dit soort werk het eigenlijke doel, waartoe zij naar Curaçao gekomen waren en reeds enkele maanden na hun komst had Broeder Ruimers, de huidige direkteur, van de Praktische Vakopleiding een aanvang gemaakt, zij het dan in nog niet zo duidelijke vorm, met dit opvoedingswerk.

Wij kunnen ons niet aan de indruk onttrekken, dat zeer velen in onze samenleving van dit stukje geschiedenis niet op de hoogte zijn. De Broeders timmeren, zoals dat heet, niet aan de weg en al kan men de „auto-trein" van „Jongensstad Brakkeput" nogal eens in ons stadsbeeld waarnemen, wanneer de jongens van en naar Brakkeput gebracht worden, het werk zelf en alles wat daaraan vast zit, is niet zo bekend. We zijn daarom u maar eens in de geschiedenis gedoken om een duidelijker beeld te krijgen van hetgeen door deze mensen ten behoeve van onze mannelijke jeugd gedurende reeds zo vele jaren wordt gedaan.

Het begin

In december 1936 schreef Monseigneur P. I. Verriet z.g. een brief aan de Algemene Overste van de Kruisvaarders van St Jan, een stichting van de veelzijdige Jezuïet Pater Van Ginneken, met het verzoek om zich in zijn Vicariaat te komen belasten met de opvoeding van een deel der mannelijke jeugd. De sekretaris van de bisschop, pater I. de Bruyn z.g., kwam juist naar Nederland en zou de zaak met hem mondeling bespre-

Naast het Algemeen Vormend Onderwijs zoals aardrijkskunde, krijgen de leerlingen in het theoretische gedeelte ook o.a. gereedschapsleer. Op bovenstaande foto krijgt een klas der eerstejaars zo'n les. Deze lessen worden gegeven door hun eigen werkmeester.

ken. De energieke bisschop hield van korte metten, getuige het telegram, dat reeds in april daarna in Nederland ontvangen werd: „Verzoek u op 2 april af te reizen met pater De Bruyn". En zo kwam de algemene overste C. J. M. van den Corput naar Curaçao ter oriëntatie. Zijn indrukken waren overweldigend.

In een van zijn brieven stak hij de loftrompet over „het reuzewerk", dat door de missionarissen verricht wordt.

„In de parochies, welke een uitgestrektheid hebben, waarvan wij Nederlanders ons moeilijk een voorstelling kunnen maken, heerst ondanks zeer moeilijke omstandigheden een opgewekt katholiek leven. Eigenaardige gewoonten en opvattingen, nog afkomstig uit vroegere tijden, vormen een voortdurende zorg voor de priesters, maar de goede wil van de inlandse bevolking, gepaard aan een soms wel naïve maar vurige verering van de H. Maagd Maria, doen het beste ervan hopen, dat ons Heilig Geloof steeds meer en beter zal beoefend worden."

Na ook nog gesproken te hebben over het zeer bloeiende onderwijs van de missie (waarbij de algemene overste zelfs reeds een middelbaar naast een lager onderwijs meende te kunnen onderscheiden) en opgemerkt te hebben, dat vooral het ambachts- en ulo-onderwijs zo uitstekend verzorgde indruk maakte, schrijft hij over het eigenlijke werk, dat de Kruisvaarders volgens de bedoelingen van Monseigneur Verriet te wachten staat, het volgende:

„Werkloosheid voor volwassen arbeiders bestaat er praktisch niet, maar het is een eigenaardig verschijnsel, dat vooral voor de jongens van 14 tot 20 jaar, die de lagere school doorlopen hebben en om verschillende redenen geen verder onderwijs meer genieten, het moeilijk is werk te vinden. Zijn ze 20 jaar of ouder, dan kunnen ze in de meeste gevallen wel bij de Petroleum Mij. geplaatst worden. De Bisschop van Curaçao en zijn priesters hebben zich ernstig met dit probleem bezig gehouden en zich afgevraagd: "Hoe kunnen wij op z'n spoedigst een afdoende oplossing voor dit nijpend vraagstuk vinden?" Dat de oplossing hiervan hoogst urgent is, zal ieder opvoeder onmiddellijk aanvoelen. Juist in de jaren, dat zij het werken moeten leren, zijn de jongens tot „nietsdoen" veroordeeld; zij hebben nog niet het prikkelende, het opwekkende van de arbeid geproefd, zodat zij er zelf gemakkelijk in berusten. Ieder verstandig mens weet en beseft echter wat uit dit „berusten" noodzakelijkerwijze moet groeien! Arbeidsschuwheid op latere leeftijd, hoe verschrikkelijk op zichzelf, is nog niet het allerergste; het nietsdoen brengt vooral zielkwetsende excessen met zich mede, waarvan het uitroeien een bijna onmogelijke taak is.

Welnu — de geestelijkheid dacht zo: „Laten WIJ ervaor zorgen dat die jongens het werken geleerd wordt; dat zij in arbeid geoefend worden waarmee zij later hun brood kunnen verdienen en laten wij leermeesters aanstellen, die liefde hebben voor de jeugd en die niet slechts voor hun lichamelijke welzijn zorgen, maar ook en nog wel op de allereerste plaats hun zieleheil kunnen en willen bevorderen."

Met deze regels, die, twintig jaar geleden geschreven, een sociaal en zielzorgelijk vraagstuk met een soort profetische blik raak weergaven, gaf de Algemeen Overste de doelstelling aan, die het werk van de Kruisvaarders vanaf het eerste ogenblik zou schragen. Want, zegt de kroniekschrijver, die deze brief in zijn kroniek heeft opgenomen, „hiermede is u meteen kort en duidelijk uitgelegd, wat de taak van de Kruisvaarders in Curaçao zal zijn, want de uitnodiging van Z. Exc. Mgr Verriet aan onze Algemene Overste gedaan, beoogde in hoofdzaak niets anders dan hem te verzoeken dit prachtig sociaal missiewerk door zijn congregatie te laten verrichten en u weet het reeds: de Overste heeft zich geen ogenblik bedacht, maar onmiddellijk en met veel enthousiasme „JA" gezegd!"

Een hele dag staan en zitten maakt stijf en daarom is de gymnastiek een goede en noodzakelijke afwisseling. Sport is een zeer belangrijk onderdeel van het program.

Het gevolg is dan ook geweest, dat op 19 oktober 1937 de „Simon Bolivar" de Annabaai binnenkwam met aan boord de vier pioniers voor Brakkeput: de Broeders J. Hoedt, A. Maalsté, J. Heesakkers en hun Overste J. P. Essen. Enkele maanden later volgde nog Broeder J. Rui mers.

Monseigneur Verriet had voor het werk, dat de Broeders zou gaan verrichten, de plantage „Brakke Put" gekocht. Het landhuis verkeerde in een vervallen toestand, maar de Broeders zelf zouden de handen wel eens uit de mouwen steken om het weer bewoonbaar te maken. De Kruisvaarders kwamen eerst rechtstreeks in dienst van het Apostolisch Vicariaat. Het heeft echter niet zo heel lang geduurd voor ze de plantage in eigen beheer namen. Daartoe werd de Stichting „Johannes Don Bosco" gevormd, die ook nu nog de eigenaresse is van de gehele nederzetting.

„Landbouw" mislukte

De aanvankelijke opzet — vooral van Pater De Bruyn — was de plantage weer in bedrijf te brengen en daardoor de in aanmerking komende jongens van 18 of 19 jaar in een werkkamp, een vorm, die de Kruisvaarders in Nederland met zijn talloze jonge werklozen reeds kenden, bijeen te brengen.

Hoe de plantage er echter voor stond en hoe het deze eerste „Broeders van Brakkeput" verging, kunnen wij lezen in een brief van Broeder Hoedt aan zijn confraters in Nederland. Broeder Hoedt is intussen na een lang lijden enkele jaren geleden gestorven en ligt begraven op het kerkhof van Montagne, tot welke parochie Brakkeput behoort.

„Ons eerste werk, aldus de briefschrijver, is om onze plantage op dreef te brengen. Wij hebben al gereedschappen op de ambachtsschool geleend. Mijn eerste werk is, om de molens, die niet werken, in orde te brengen. Broeder Maalsté maakt het huis in orde, dat alles kan worden afgesloten en Broeder Heesakkers bemoeit zich voorlopig met de tuin. Dus, zoals u ziet, is het al aanpakken geblazen.

Terwijl ik zit te schrijven, loop het zweet langs mijn gezicht en armen en er is heel weinig wind. Men wacht hier nog steeds op regen. Het wordt hoog tijd dat er wat komt, want het is overal erg droog, vooral waar geen pompen staan en molens.

Op onze plantage is voorlopig nog voldoende water, maar de buisleidingen, die er liggen, zijn voor tweevijfde onbruikbaar, omdat ze alle doorgeroest zijn. Zodoende is de besproeïing niet erg perfekt, maar ik hoop de zaak spoedig in orde te hebben. Het valt alleen niet mee om met die warmte flink aan te pakken. Wanneer je op en neer in zo'n molen bent geklommen, kun je heel goed merken, dat de warmte heel anders op de mens inwerkt als in Holland, daarom moet steeds de rem aangezet worden.

Volgende week gaan we ons huis bewonen, het is nog wel niet af, maar we hebben een tafel en een paar stoelen gekregen, de bedden zijn ook aanwezig, we zullen ons best redden."

De moeilijkheden met de plantage, die in de loop der jaren steeds meer van watergebrek te lijden zou krijgen, is niet de enige reden, dat deze „landbouw" niet als „jongenswerk" werd doorgezet. De economische groei op basis van de olie had een dergelijke weerslag op de maatschappelijke omstandigheden, dat het laten voelen van „het prikkelende en opwekkende" van de arbeid bij de moeilijke groep jongens van de leeftijd tussen de school en de inschakeling in het arbeidsproces, in de sektor van de veelbelovende industrie moest gezocht worden. De jongens voelden er o.a. om deze verklaarbare reden weinig voor. Dit zagen de Broeders zelf al heel gauw in. Een opmerking uit die allereerste tijd is een soort gevleugeld woord geworden: We zijn hier toch niet gekomen om bonen te planten.

Eenvoudige vakopleiding

Het is dus wel duidelijk, waarom de Broeders het erop aanstuurden, dat met een eenvoudige vakopleiding zo spoedig mogelijk zou begonnen worden. Broeder Ruymers nam de metaalbewerking en Broeder Maalsté de houtbewerking voor zijn rekening. Dit was toen de duidelijk aangegeven weg. Het werk van de R.K. Ambachtsschool werd in diezelfde jaren — ook al onder de stuwende kracht van de bisschop — opgezet. Langs deze weg moest men trachten bij onze jongelui de liefde en het respekt voor de handenarbeid op te kweken, wilde men hen geschikt maken voor de komende maatschappij, die anders aan de sterke economische groei een zware tol zou moeten betalen. Dat de Broeders raak schoten, blijkt ook wel uit dit détail, dat de metaalbewerking voor de jongens de grootste aantrekkingskracht had, terwijl de als vakwerk toch zeker niet minder te waarderen houtbewerking het altijd met minder belangstelling heeft moeten doen. Hieraan zal de konkrete vraag van de „olie" en de impressie van de tanks, buizen en verdere technische uitrusting van de snel om zich heen grijpende raffinaderij wel niet vreemd zijn.

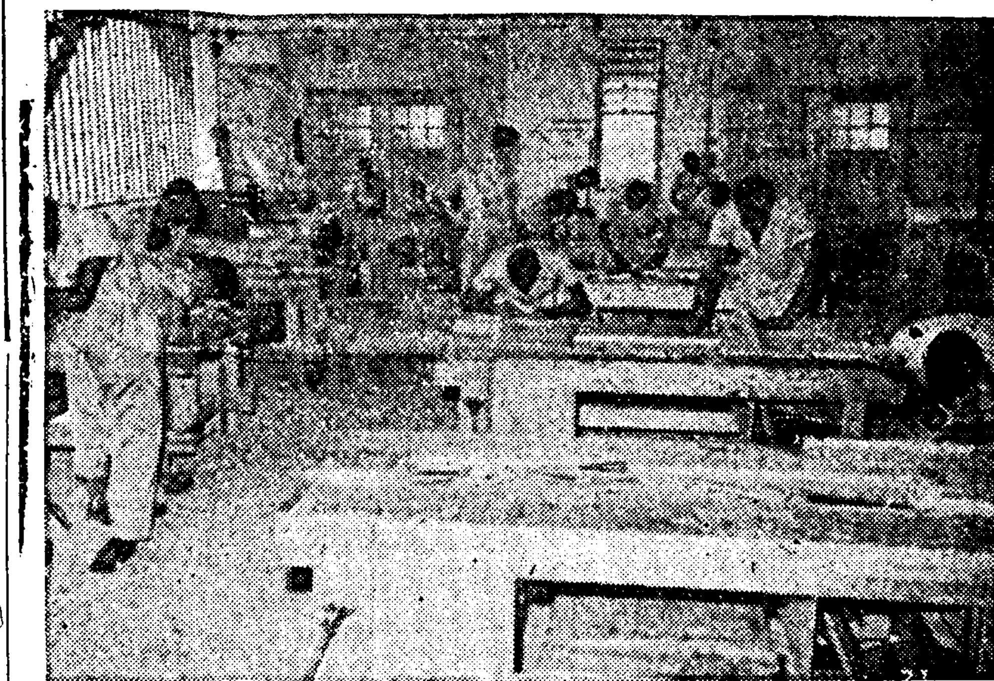
Dit werk van de vakopleiding heeft altijd de hoofdaandacht van Brakkeput gehouden. En langzamerhand werd duidelijk, dat men nog veel meer nadruk zou moeten laten vallen op de toevoeging „eenvoudige". Wel werd al spoedig een andere taak opgenomen. Men ging nl.

onderdak verlenen aan jongens van de andere eilanden, die onderwijs kwamen genieten op Curaçao. Daar kwamen spoedig ook jongelui bij, Ariba" woonden en in de stad op school gingen.

Dikwijls waren de praktische omstandigheden thuis zo, dat van studie weinig terecht kon komen en bovendien door het verblijf op Brakkeput werden de kosten en het tijdverlies van het op en neer gaan naar de stad uitgespaard.

Dit was een voortreffelijk werk, dat jarenlang door de Broeders van Brakkeput is verricht en waardoor werkelijk in een behoefte werd voorzien. Langzamerhand echter kreeg de aandacht voor de praktische vakopleiding de overhand, zowel omdat daarmede meer jongens gebaat zijn alsook omdat de toekomst van het eigenlijke internaatswerk steeds onzekerder werd.

Aanvankelijk was na onderhandelingen met de overheid overeengekomen, dat voor de jongens, die intern waren, een dagvergoeding kon gegeven worden. Die kwam in het begin neer op 50 à 60 cent. Die dagprijs is in de loop der jaren wel eens verhoogd, maar dit heeft toch geen gelijke tred gehouden met de stijging der levenskosten. Bovendien is het Eilandgebied Curaçao overgegaan om meer vergoeding te geven voor vervoerfaciliteiten dan voorheen.

Een kijkje in de ruime timmerwinkel bij de eerstejaars. Alvorens een werkstuk te maken moeten de leerlingen er de tekening van maken.

Deze omschakeling nu heeft in de gedachten van de leiders van Brakkeput tot een duidelijke inzetten van de plannen voor de komende jaren aanleiding gegeven.

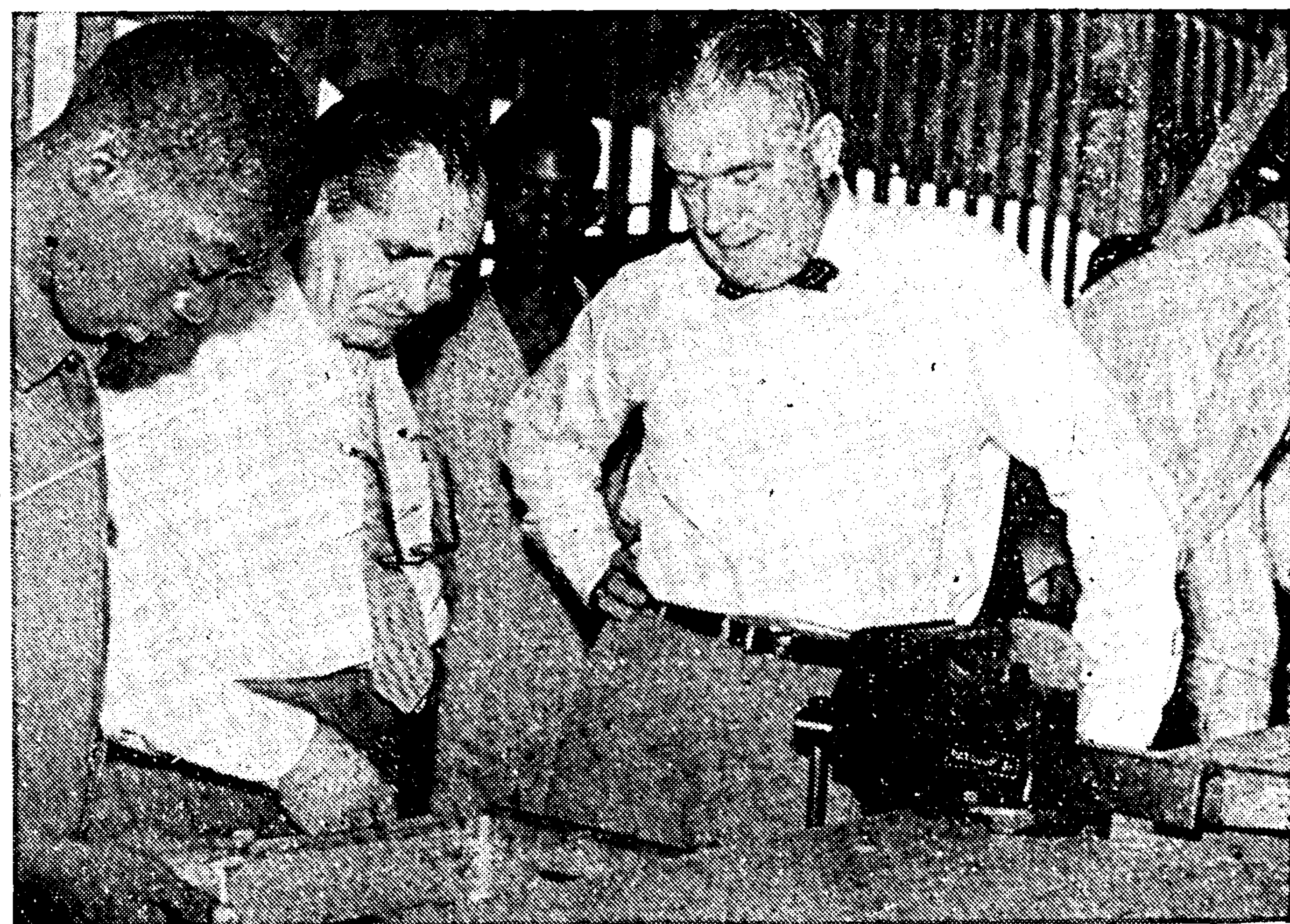
Op het ogenblik is er een flink aantal jongens op Brakkeput genomen in een kursus Praktische Vakopleiding. Men heeft die kursus gedacht met een duur van drie jaren. De jongens zijn nu voor het grootste deel extern. Voor dit jaar is de grens van de kapaciteit bijna bereikt. Op de afdeling metaalbewerking zijn op het ogenblik 50 jongens aan het werk, maar hier is nog wel wat plaats.

Bij de Kruisvaarders leven echter nog andere plannen. Zij willen deze Praktische Vakopleiding gaan spreiden. Door naar de jongens toe te gaan en in hun eigen buurt te beginnen met dit opleidings- maar vooral ook opvoedingswerk, zullen ze veel efficiënter de mannelijke jeugd, die daarvoor in aanmerking komt, bereiken. Brakkeput is vol. De met veel moeite geschapen faciliteiten laten geen grotere bezetting toe. De uitbreiding ligt voor de Broeders dan ook elders. Maar ook Brakkeput zelf zal komend jaar voor het vervolg van de driejarige kursus nog grote moeilijkheden moeten oplossen.

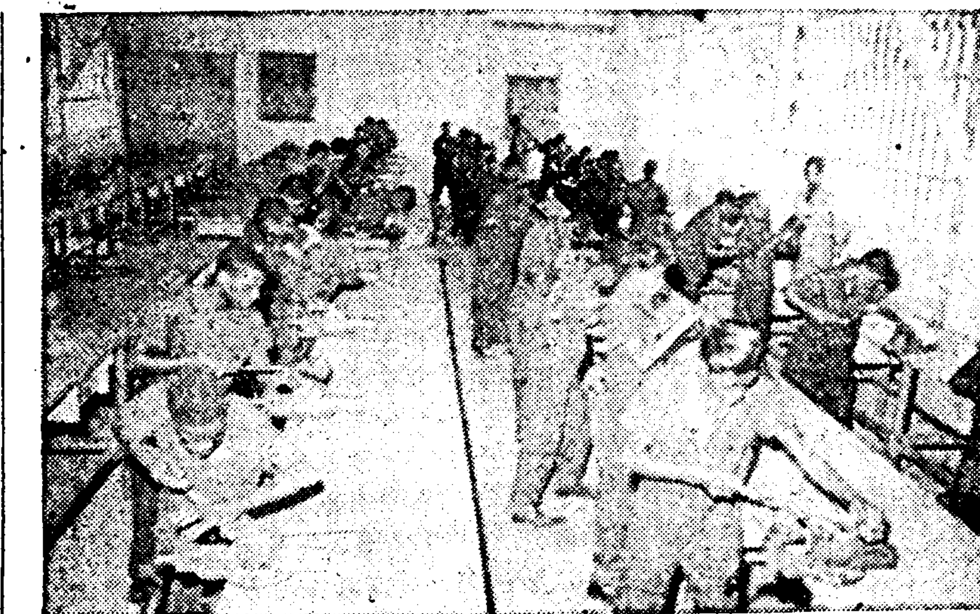
Door het eilandgebied Curaçao is geruime tijd geleden een Commissie in het leven geroepen om de materie van het Nijverheidsonderwijs voor jongens in studie te nemen.

We weten officieel niet wat de oorzaak van een en ander is, doch tot nu toe zijn de resultaten van deze Commissie nog niet bekend. Wel is gebleken, dat tot nu toe in het beraad van genoemde Commissie Brakkeput nog niet is betrokken. Dit bevreemdt ons vooral, als men bedenkt, dat men hier te doen heeft met mensen, die op grond van een bijna twintigjarige ervaring gerust mogen gelden als bij uitstek deskundigen om zich een oordeel te vormen over die vorm van eenvoudig vakonderwijs, die in de reële behoefte voorziet.

Het zou een bijzonder te betreuren en onaanvaardbare nalatigheid zijn, wanneer door gebrek aan belangstelling of behoefte tot samenwerking een zo belangrijk werk, dat, voortgekomen als het is uit de ervaring, door-en-door gezond is, geen doorgang zou kunnen vinden of niet plaatsen zou kunnen bereiken, waar dit werk hoog nodig is.

Zeer belangrijk is de zorg voor het gereedschap. Van het begin af aan wordt de jongens daar op gewezen. Iedere week krijgen zij er een cijfer voor. Op bovenstaande foto toont een der jongens zijn gereedschapskast aan Z. E. de Gouverneur onder het toeziende oog van zijn werkmeester (op de achtergrond).

Ook bij de metaalbewerkers wordt sterk de nadruk gelegd op het handwerk. In het eerste jaar komt er bijna geen machine aan te pas. De veiloefeningen worden regelmatig afgewisseld met hakoefeningen. Hier zijn 2 van de 3 eerste klassen bezig met veilen.

Prof. Dr JAC VAN GINNEKEN

•

De Stichter van het Gezelschap „De Kruisvaarders van Sint Jan', is Prof. Dr Jac. van Ginneken S.J.. Hij werd in 1877 te Oudenbosch geboren en trad in 1895 in de Societeit van Jezus. Aan de rijksuniversiteit te Leiden studeerde hij letteren, en promoveerde daar in 1907 op een proefschrift getiteld: „Principes de linguistique Psychologique".

Hij was hoogleraar aan de Universiteit van Nijmegen in de Nederlandse taal en letterkunde, de vergelijkende Indo-Germaanse taalwetenschap en het Sanskrit. Als man van wetenschap genoot hij grote vermaardheid zowel in Nederland als daarbuiten. Zijn werkzaamheden beperkten zich niet tot de wetenschap, doch hij heeft alle tijd die hem beschikbaar was, besteed aan een veelzijdig apostolaat. Drie typische stichtingen voor lekenapostolaat staan op zijn naam: de Vrouwen van Nazareth, voor lekenapostolaat, het Gezelschap der Vrouwen van Bethanie, dat naast contemplatieve leden catechisten telt en de Kruisvaarders van Sint Jan tot verzorging van de rijpere mannelijke jeugd.

Ds. Niemoeller aangeklaagd door Westduitse Minister

Bonn. — De Westduitse minister van defensie, Strauss, heeft ds Martin Niemoeller, de president van de Evangelische Kerk van Hessen-Nassau en een uitgesproken tegenstander van de Westduitse bewapening, aangeklaagd wegens belediging van de „Bundeswehr".

Een woordvoerder van het ministerie van defensie verklaarde in Bonn, dat ds Niemoeller in een rede in Kassel had verklaard dat de opleiding van soldaten en militaire commandanten een hoge-school voor beroepsmisdadigers moet worden genoemd.

Minister Strauss heeft de aanklacht gezonden aan de openbare aanklager te Kassel, die zal moeten beslissen of een vervolging zal worden ingesteld.

Ds Niemoeller heeft via de Evangelische persdienst verklaard, dat het ministerie van defensie zijn verklaring niet woordelijk heeft weergegeven. Hij had slechts gesproken over de opleiding van commando-eenheden tijdens de tweede wereldoorlog.

APEN ZIJN GEK OP TELEVISIE

„Apen zijn gek op televisie". Dat heeft verslaggever Ole Schroder geschreven in het grote Deense avondblad „Ekstrabladet", nadat hij een aantal gorilla's en orang-oetans een uur lang had „losgelaten" op een Philips ontvanger. Letterlijk losgelaten. Want net als Ole dachten ook de leden van de directie van de Kopenhaagse dierentuin, dat de proef zou resulteren in een moeste gooi- en smijtpartij met het toestel, dat dan na luttele minuten als een hoopje oud roest en versplinterd hout in een hoekje zou belanden.

De ervaringen zijn geheel anders. Leest u maar eens, wat de ondernemende journalist er zelf over vertelt.

Op een avond kwam ik thuis, vertelt Ole, en ik hoorde een verschrikkelijke lawaai in de huiskamer. Ik vroeg mijn vrouw wat er aan de hand was. Zij haalde haar schouders op en zei: Ze kijken naar de televisie!

Ik wist wat ze bedoelde. Ik heb vier kinderen, maar tijdens het TV-uurtje voor de jeugd heb ik er wel twintig. Ik keek in de kamer en zag enkele peuters aandachtig luisteren en kijken. De rest had mijn privé-bibliotheekje ontdekt en scheurde naar hartelust in mijn meest favoriete boeken. Zijn jullie stapelgek? donderde ik. Jullie lijken wel een troep apen.. Smeer 'm naar huis en vlug!

Toen ik de chaos in de lege kamer wat had hersteld herhaalde ik onbewust mijn eigen woorden: Jullie lijken wel een troep apen. Zouden apen inderdaad wel zo gek doen? Had ik die dieren met deze ondoordachte opmerking geen onrecht aangedaan?

Ik besloot de proef op de som te nemen en de uitslag daarvan met foto's in de krant te publiceren. Uitvoering van mijn plan stuitte op nogal wat problemen. Kan een fotograaf zomaar een kooi binnenstappen en daar wat plaatjes maken? „Ja," zei die, „de vraag is alleen: Kom ik er ook uit?"

Dan was er de mogelijkheid, dat de gorilla's het toestel zouden vernielen zonder het scherm ook maar een blik waardig te keuren. Dierenpsycholoog dr. Poulsen durfde niets te voorspellen.

Mr. K. Boge van Philips was bereid het risico mee te dragen en stelde een apparaat beschikbaar, dat de volgende dag met antenne en al in de apenkooi werd geïnstalleerd.

Een uur later betraden de gorilla's Abang en Grisby de kooi. Uit het hok ernaast stak orang-oetan Tarzan zijn behaarde arm naar me uit. Toen begon het programma: Een uurtje voor de jeugd met een film over Benny Schumann en de dwergclown Kiki. Beide artiesten waren zelf bij de proef aanwezig. Ik wilde zien, hoe de apen op de gelijkenis reageerden.

Abang en Grisby besnuffelden het scherm, betastten het apparaat en legden hun oor tegen de luidspreker. Zij keken even naar de beelden en schakelden toen weer over op hun eigen dagelijkse TV-programma: de menigte kijkers buiten de tralies.

Het orang-oetanpaar Tarzan en Suma toonde meer interesse. Tarzan omhelsde en zoende het beeld van de omroepster en kreeg daarvoor een knauw van zijn jaloers wijfje. Dan gingen zij zitten, één van hen de arm rond de schouder van de inmiddels binnengekomen Bennij Schumann en keken: rustig en stoïcijns, oplettend, maar slechts voor even. Het toestel bleef onbeschadigd.

'Lijken apen op mensen, op kinderen?' vroeg ik me af toen ik weer goed en wel thuis zat. Ik schudde mijn hoofd: beslist niet, was de conclusie; zij zijn goedgemanierd en kennelijk beter opgevoed! Zo zou men althans het gebrek aan meer dan vluchtige belangstelling voor het TV-programma kunnen opvatten!

(Philips Koerier)

Toon Hermans gaf dezer dagen een persconferentie in de Cityhal over de in productie zijnde Toon Hermans-Film. Links een scene uit de film die in de nazomer van 1959 in premiere zal gaan. Toon als regisseur. Rechts, Toon Hermans.

Volgens Katholiek weekblad in CUBA:

Executies in CUBA strikt rechtvaardig

Havana. — De executies van aanhangers van Fulgencio Batista worden uitgevoerd volgens militaire code, die strikte garanties geven van rechtvaardigheid, aldus een katholieke publikatie. Er wordt bijgevoegd, dat de executie van „enige honderdtallen van schuldigen" een „milde straf" was, gezien de vreselijke dingen, die plaats grepen gedurende het zesjarig regime van de gevallen diktator.

Het invloedrijke weekblad „La Quincena" ontkende, dat de door de militaire rechtbanken van Fidel Castro uitgesproken doodstraffen, politieke wraaknemingen zijn. De ontkenning is afkomstig van de direkteur van genoemd weekblad, de Franciskaan Ignacio Biain.

De katholieke publikatie, die tijdens de jaren van de opstand, zowel het terrorisme van de rebellen als de wraaknemingen van de regering veroordeelde, voegt er aan toe, dat geen enkele burger werd geëxecuteerd, maar alleen leden van de geheime politie van Batista en gewapende macht, „die evident mannen waren, die ernstige misdaden gepleegd hebben."

Revolutionnaire leiders hebben verklaard, dat gedurende het regime van Batista ongeveer 20.000 personen, waaronder vrouwen en kinderen werden gefolterd of gedood door agenten van de gevallen diktator. „De reeks van moorden was zo lang en de mannen, die ze bedreven, waren zo goed bekend, dat wij kunnen verzekeren, dat de getuigenissen bij de verhoren waren gegrond op de waarheid, zonder dat er sprake was van wraak, en dat zij vooral vrij waren van onjuiste beschuldigingen."

Het blad zegt, dat de revolutionnaire rechtbanken in Santiago en andere steden dezelfde waren als die opereerden tijdens de opstand van Castro. Zij funktionneerden „volgens een militaire code, die van te voren was uitgewerkt."

Het blad verklaarde, dat ofschoon de verhoren „summier" waren, zij werden gehouden op zodanige wijze, dat de vonnissen werden geveld „in strikte rechtvaardigheid". Het blad voegt er bij: „Als de wereld volledig bekend zal zijn met al de verschrikkelijke dingen, die in Cuba hebben plaats gevonden gedurende de afgelopen zes jaren, zullen de executies beschouwd worden als mild straffen" (N.C.).

Elektra voor K.L.M. op produktielijn

Den Haag. — De eerste van de twaalf door de KLM bestelde Lockheed Electra's staat thans in de Lockhted vliegtuigfabrieken in Burbank, Californië op de productielijn. Het is de bedoeling, dat het toestel in september a.s. aan de KLM wordt overgedragen.

De 50e Electra is een dezer dagen bij Lockheed de eindmontage ingegaan. Meer dan negen toestellen worden thans per maand afgebouwd. De KLM is de eerste luchtvaartmaatschappij buiten de Verenigde Staten die de Electra heeft besteld. De KLM toestellen krijgen een andere uitvoering dan die van de luchtvaartmaatschappijen die er uitsluitend binnen de Verenigde Staten mee vliegen. Zo zullen er variaties mogelijk zijn wat het aantal zitplaatsen betreft en zal er speciale verbindingsapparatuur aan boord zijn voor overzeese routes.

Spionnen in Oostenrijk zijn erg aktief

Wenen. — Het aantal spionnen in Oostenrijk is geweldig aktief, te zijn dan men aanvankelijk nenlandse Zaken. Oskar Helmer, o een persconferentie meegedeeld.

De aktiviteit is niet zozeer tegen Oostenrijk gericht. Er zijn vrijwel geen geheimen in het land, zo zei de minister, maar de strijd gaat tussen Buitenlandse Spionnage- en contra-spionnageorganisaties. Helmer zei dat Oostenrijk in dit opzicht even belangrijk is geworden als Zwitserland tijdens de twee aangevallen.

Daling van prijzen voor ruwe olie in het Midden-Oosten ?

New York. — Er is waarschijnlijk een daling van de prijzen van ruwe olie in het Midden-Oosten op komst. In het kort is dit de mening die hier gehoord wordt over een prijskorting van tien cents op Arabische ruwe olie, die de Standard Vacuum en de Caltex de vorige week hebben verleend aan afnemers in Japan. Een woordvoerder van een internationale oliemaatschappij deelde mede, dat zijn maatschappij zeer verontrust is door deze prijskorting. Hij voegde hieraan toe, dat zijn maatschappij reeds aanvragen over mogemaar reeds aanvragen ovver mogelijke prijskortingen ontvangt.

Van de zijde van andere oliemaatschappijen wordt de verwachting uitgesproken, dat de verlening van de prijskorting het begin zal zijn van vele veranderingen en zal leiden tot prijsdalingen van ruwe olie uit het Midden-Oosten in de nabije toekomst. Men merkte o.a. op, dat het moeilijk zal zijn de prijskortingen te beperken tot Japan.

Hammarskjoeld de volgende maand naar Zuid-Oost Azië

New York. — Dag Hammarskjoeld, de secretaris-generaal van de VN, heeft meegedeeld dat hij volgende maand een reis naar Zuid-Oost-Azie zal maken om „oude beloften in te lossen" hij zal o.a. Cambodja, Laos en het onder Nieuw-Zeelands beheer. Nieuw-Zeelands beheer staande West-Samoa bezoeken, dat in 1960 zelfstandig moet worden. Onderweg zal hij o.m. Nieuw Delhi en Bangkok aandoen.

Doelend op Chroesjtsjefs bereidheid om in te stemmen met de deelneming van de VN aan de controle op de naleving vvan het Statuut van de voorgestelde „vrije stad" West-Berlijn, zei Hammarskjoeld dat de volkerenorganisatie steeds bereid is het ontdooien van de betrekkingen tussen Oost en West te vergemakkelijken.

Bombardement op Rotterdam gerechtvaardigde oorlogsdaad?

Artikel van lt.-kol. Bajetto lokt felle commentaren uit

Repliek van lt.-gen. Wilson

(Van een medewerker in Nederland)

Een zekere Hans Adolf Jacobsen heeft in mei van het vorig jaar in het Duitse blad Wehrwissenschaftliche Rundschau een studie gepubliceerd, waarin hij de verdediging op zich neemt van de Duitse bombardement op Rotterdam. Op grond van tal van overwegingen, die voor de argeloze lezer niet gemakkelijk weerlegbaar schijnen, komt hij tot de conclusie dat het bombardement niet als een immorele daad kan worden beschouwd. Deze publicist heeft nu een medestander gevonden in de gepensioneerde luitenant-kolonel van het KNIL H. C. Bajetto, wiens inzichten in vele inzichten parallel lopen aan die van Jacobsen, getuige een in het januarinummer van De Militaire Spectator opgenomen artikel van zijn hand. Hij poneert daarin de stellingen, dat het bombardement op Rotterdam een geoorloofde oorlogshandeling was, aangezien Rotterdam geen open maar een verdedigde stad was; dat het bombardement een strikt militair doel beoogde, voortvloeiende uit de operationele situatie op dat ogenblik en dat de pogingen van Duitse zijde om de overval te vermijden o.a. zijn mislukt door de aarzelingen aan Nederlandse zijde.

Het feit, dat deze voor Duitsland zo beschamende fase uit het korte duel met zijn kleine westerbuur opnieuw is opgerakeld, heeft tal van Rotterdammers pijnlijk getroffen en vooral de wijze waarop dit thans is gebeurd, heeft algemene verontwaardiging gewekt, waarvan men in de Rotterdamse pers de weerslag vindt. Het wordt onbegrijpelijk geacht, dat de redactie van de Militaire Spectator haar kolommen heeft opengesteld voor een zo kwetsend artikel als dat van lt. kol. Bajetto, hoe zuiver strategisch hij de zaken ook heeft willen bezien. Niemand zal nu eenmaal het drama van de dertiende mei 1940 anders kunnen zien dan als een uitermate lafhartige daad, waar de stad in het geheel niet op was verdacht. Dat zelfs een Nederlands oud-militair op grond van zeer zwakke argumenten — zoals door luitenant-generaal b. d. J. J. C. P. Wilson in de Nieuwe Rotterdamse Courant duidelijk is aangetoond — de Duitsers in bescherming neemt, wordt allerminst als een bewijs van moed beschouwd om tegen de heersende opinie in te gaan, maar veeleer als een gebrek aan tact.

De heer Bajetto haakt in De Militaire Spectator direct in op de studie van Jacobsen, die hij „zeer helder en zakelijk" noemt. Het bombardement moet men niet beschouwen als een geisoleerde handeling, maar als onderdeel van het gehele operationele verband. Maar al te vaak krijgt men bij een beschrijving van de operaties in mei 1940 de indruk, dat Hitler maar op een knop hoefde te drukken, dat de aanvoerders een paar codewoorden uitseinden, en dat zich daarop de strijd tussen een zelfbewuste, efficiënt optredende aanvaller en een paniekachtige, incompetente verdediging geheel „planmäszig" ontwikkelde, waarbij de Duitse hogere leiding geen enkele aanleiding had zich ongerust te maken, dat er iets zou mislopen.

Een dergelijke voorstelling is uiteraard geheel in strijd met de werkelijkheid. Uitgaande van dit gegeven schrijft lt. kol. Bajetto dan verder, dat de Duitse legerleiding in de consolidatie van het front bij Rotterdam een ernstig en zeer reëel gevaar zag, waarbij de invallers van beide kanten een aanval te duchten hadden. Er was de Duitsers dus alles aan gelegen zo snel mogelijk door te stoten naar het hart van de vesting Holland.

In dit licht bezien is het bevel dat generaal Von Küchler 13 mei deed uitgaan begrijpelijk: „Tegenstand in Rotterdam moet met alle middelen worden gebroken. Indien nodig moet vernietiging van de stad als dreigement worden gebruikt en uitgevoerd". Volgens de heer Bajetto was voor de commandant van de Duitse troepen een luchtbombardement verre van aanlokkelijk, omdat het op zo korte afstand voor de eigen troepen moest worden uitgevoerd, en omdat, wanneer de Nederlandse verdediging er in zou slagen zich na de aanval achterwaarts in de stad opnieuw te reorganiseren, de aangerichte verwoestingen de eigen opmars zouden belemmeren. Ook overwegingen van humane aard zullen een rol gespeeld hebben, zo veronderstelt de heer Bajetto. Wat het ultimatum van generaal Schmidt betreft vindt de schrijver het onbegrijpelijk, dat dit document in slecht Nederlands was gesteld inplaats van in goed Duits, terwijl het bovendien niet was getekend. Ook is het onbegrijpelijk, dat hij als termijn heeft gesteld twee uur na de overhandiging van het ultimatum, terwijl hij met geen mogelijkheid wist hoe laat het zou worden overhandigd, doch zeer goed wist, dat het bombardementseskader uiterlijk 11.45 uur zou vertrekken. Deze beide omstandigheden hebben een ernstige vertraging teweeggebracht, die achteraf voor Rotterdam noodlottig is gebleken, aldus de heer Bajetto.

De objectieve beoordelaar kan, zo vervolgde hij, zich echter niet onttrekken aan de indruk, dat men aan Nederlandse zijde inderdaad heeft getracht de omstandigheden uit te buiten om zoveel mogelijk tijd te winnen. Het is m.i. duidelijk dat men aan Nederlandse zijde aarzelde. Generaal Schmidt van zijn kant wist niet beter of de luchtaanval was voorlopig afgelast. Hoe komt het nu dat het bombardement toch is uitgevoerd? De heer Bajetto antwoordt daarop, dat betrouwbare gegevens ontbreken, maar hij is ook van mening, dat een telegram de vliegtuigen door gebrek aan tijd nooit tijdig genoeg had kunnen bereiken, terwijl de afgeschoten lichtkogels voor de piloten niet te zien zijn geweest. Niettemin heeft een deel der vliegtuigen op het stopsein gereageerd, zodat slechts 60 pct. van de bommenlast zou zijn afgeworpen.

Als voornaamste conclusies van de heer Bajetto naast de reeds genoemde zijn te beschouwen: indien de Duitsers werkelijk een terreuraanval hadden beoogd, zouden zij de buitenwijken van de stad hebben gebombardeerd; de ongelukkige wijze waarop het ultimatum was gesteld en de aarzelingen van Nederlandse kant met de bedoeling om tijd te winnen hebben het bombardement onvermijdelijk gemaakt.

De belangrijkste tegenwerpingen, die lt. generaal Wilson, destijds de gemachtigde van de opperbevelhebber van land- en zeemacht en dus een man die de zaken van nabij heeft kunnen observeren, maakt, zijn als volgt samen te vatten. Generaal Schmidt maakte een fout door een niet-ondertekend ultimatum te zenden. De Nederlandse legerleiding heeft van deze fout handig gebruik gemaakt door de generaal daarop te wijzen; het is een onvergefelijke fout van de Duitsers geweest om de vliegtuigen te laten starten drie kwartier voor het ultimatum afliep.

Ook dat wijst op een nerveuze overhaasting; het juiste taktische beginsel, dat bij een aanval alle daarbij betrokken onderdelen onder de bevelen van de commandant moeten staan, is niet consequent toegepast. Schmidt had het bombardementseskader niet onder zijn bevel.

Generaal Wilson, die de conclusies van Bajetto ronduit ontstellend noemt, weerspreekt dan nog, dat de kantonnementscommandant van Rotterdam zou hebben overwogen in een capitulatie toe te stemmen, maar tijd heeft willen winnen. De enige opdracht van de generaals Winkelman en Van Andel luidde immers: hardnekkige verdediging en als het bombardement niet elke verdediging onmogelijk zou hebben gemaakt, zou Rotterdam niet hebben gecapituleerd, maar er zou zijn gevochten.

De militaire medewerker van Het Vrije Volk schrijft, dat kolonel Bajetto volkomen uit het oog verliest, dat de Duitsers zonder enige waarschuwing waren binnengevallen en zich duidelijk aan agressie schuldig maakten. De bezetting van Rotterdam was voorts zo gering, dat een bombardement volkomen overbodig was. De Maasbode, die in haar commentaar bijzonder fel is, merkt op, dat de aanval op Rotterdam geheel paste in de vooraf beraamde plannen van het Hitlerrijk. Er is slechts sprake van bedrieglijke opzet, ook al omdat de Duitsers zich in geen enkel opzicht hebben gehouden aan de internationaal geldende wetten en gebruiken van de oorlog te land. De drie redenen waarom volgens de heer Bajetto de pogingen om het bombardement te vermijden zijn mislukt worden door de Maasbode als naïef verworpen. Het verslag van de aanbieding van het ultimatum bewijst voldoende, dat er van Nederlandse zijde geen enkele poging is ondernomen om tijd te winnen. Moest men een niet ondertekend ultimatum au serieux nemen? Men hield rekening met de mogelijkheid van een intimidatie én van een mystificatie. Als men zou ingaan op een loos dreigement, zou immers alle vergoten bloed, alle energie door Rotterdamse troepen en de bevolking tentoongespreid, tot niets hebben gediend. Dit had niets te maken met een poging om tijd te winnen. De Maasbode concludeert: het bombardement op Rotterdam was geen vergissing. Het was „vornherein einkalkuliert".

Uit de artikelen van Bajetto en Jacobsen zou men in het gunstigste geval kunnen afleiden, dat generaal Schmidt ten dele is vrij te pleiten van het gruwelijk drama dat Rotterdam op de dertiende mei 1940 overviel, maar zeker niet, dat het bombardement, ook zuiver militair gezien, ook maar enigszins een gerechtvaardigde oorlogsdaad is te noemen.

Tussen blindheid en de dood

Het Griekse jongetje, Basile Condakis, wiens ogen door kanker zijn aangetast, is in de Karolinska kliniek in Stockholm geopereerd, waarbij zijn linkeroog is weggenomen. De operatie die geschiedde om het gezicht, en mogelijk het leven, van dit kind van anderhalf jaar te redden, werd met sukses door de Zweedse specialist dr Ursing uitgevoerd. Na enkele dagen zal Basile naar de radiologische afdeling van het ziekenhuis worden overgebracht voor een behandeling met X-stralen om te trachten het rechteroog te redden. De geneesheren willen over het resultaat daarvan geen enkele voorspelling doen.

De operatie nam veertig minuten in beslag. De vader die met het kind uit Patras in Griekenland was gekomen, wachtte intussen in angstige spanning. Het geld voor de reis was door scandinavische kranten bijeengebracht.

Op de foto ziet men Basile met zijn vader Nicolaas vóór de operatie. Diep tragisch was de keus voor de vader, die moest kiezen tussen blindheid of de dood van zijn tweejarig zoontje.

ERIC DE NOORMAN — Het land der witte mannen

72-42

72—42 Het duurt niet lang meer of ze zien de roodhuiden in de verte aankomen. Denk erom fluistert Eric zijn mannen toe, „Zo mogelijk geen doden. Ik heb eigenlijk niets tegen deze mensen, integendeel. Maar ze zien ons nou eenmaal voor handlangers van Conall aan en willen zich wreken als het enigszins kan. Als de achtervolgers dichtbij zijn, worden ze door de pijlen van Eric en zijn mannen ontvangen. Ze stellen zich te weer en merken aldra dat hun tegenstanders het blijkbaar niet op hun leven gemund hebben. De meeste worden door ongevaarlijke wonden buiten gevecht gesteld al valt er toch hier en daar een slachtoffer.

Ze begrijpen er niets van maar blijven toch doorvechten. Voor Eric en zijn troep begint het te spannen want de pijlen raken op. Dan ineens hebben zij succes, de tegenstander trekt zich langzaam terug.

Waarschijnlijk is het echter alleen maar op opnieuw een aanval voor te bereiden. In ieder geval moet Eric snel gebruik maken en bij de gedachte aan een vorig maal heft hij een vreselijk krijsgehuil aan.

Zijn mannen begrijpen de bedoeling en volgen dadelijk zijn voorbeeld zodat het bos vervuld wordt door een ijselijk geschreeuw. De tegenstander houdt zich stil en het wachtwoord voor de Noorman en zijn troep is nou „Snel er vandoor". Diep gebukt rennen zij tussen de struiken en het lage geboomte door de duisternis van het woud. Ze moeten de ruines zien te bereiken voor de achtervolgers hun kudde inhalen. ... .

„A Home Away From Home"

ZILVEREN JUBILEUM International Seamen's Club op ARUBA

In augustus 1955 werd de nieuwe International Se amen's Club in gebruik genomen. Het gezellig en geriefelijk ingericht tehuis ligt in het centrum van San Nicolas en voldoet ten volle aan wat het voor de zeeman wenst te zijn "a home away from home".

Vijfentwintig jaar in dienst van de ZEEMAN

Hoe het groeide

San Nicolas. — Acht februari as zal het vijfentwintig jaar geleden zijn, dat het Apostolaat ter Zee te San Nicolas een klein zeemanshuis opende.

De toenmalige pastoor, p. Exler, tezamen met het bestuur van het Apostolaat ter Zee van Curaçao, hadden hiertoe het initiatief genomen. Men begon klein, maar enkele jaren daarna was men toch in staat van het overgebleven materiaal der noodkerk een behoorlijk gebouw neer te zetten, dat verschillende faciliteiten aan de zeelieden bood.

Toen de oorlog uitbrak, vestigden zich de U.S.O. en U.S.S. op Aruba, die zowel het gebouw als het werk tijdelijk overnamen. Na de oorlog was het pastoor Holterman, die er ogenblikkelijk toe overging om het U.S.O.-gebouw weer als zeemanshuis in te richten. De heer J. J. Horigan, de toenmalige general-manager van de Lago, toonde zich ten zeerste geïnteresseerd en was overtuigd, dat het werk voor de zeeman op San Nicolas het best door het Aposto laat ter Zee ter hand kon genomen woren. Er werd dan ook kontakt opgenomen met het Apostolaat ter Zee te Rotterdam, waaraan men verzocht een expert voor dit soort werk beschikbaar te stellen. **Dit had sukses en binnen enkele maanden namen de heer en mevr. Verkruissen het hele werk in handen. Dit is nu ruim twaalf jaar geleden.**

„Working on a poor budget"

Wie zich nog kan herinneren onder welke omstandigheden de Verkruissens begonnen, moet thans wel grote bewondering hebben voor wat er in die laatste twaalf jaar gepresteerd is.

Wat de U.S.O. achtergelaten had aan meubels en andere benodigdheden voor een goede klub, was allerarmzaligst. Biljarttafels stonden er, maar zonder laken of ballen; het meubilair bestond uit enkele wankele tafeltjes en stoelen; er was een cooler, die warm liep, en verder beschikte de bar over een allegaartje van glazen. De heer Verkruissen, die uitgekomen was als „manager", vond geen personeel en vervulde deemoedig de baantjes van veger, barkeeper, inkoper en tal van anders. De familie Verkruissen zelf kreeg de omgebouwde keuken en storerooms van de vroegere U.S.O. als woning toegewezen.

Alles snakte naar vernieuwing en verbetering, doch het bestuur was inderdaad in die tijd „working on a poor bdget", zoals de ijverige voorzitter Harry Mills voortdurend de manager en overige leden van het bestuur, die snelle verbeteringen wensten, op het hart drukte.

Dank zij de hulp van enige weldoeners werd de financiële toestand aanmerkelijk beter. Ook de giftshop, die de manager voor eigen risico mocht beginnen, werd later voor de klub een goede bron van inkomsten.

Hotel-akkomodatie voor 12 gasten kostte ƒ 6000,—

Na het verdwijnen van de U.S.S. vroeg de Lago om hotel-akkomodatie voor zeelieden. Er was haast bij! Volgens de manager zou het bijgebouw van de U.S.O. hiervoor ingericht kunnen worden. Het bestuur woog en wikte, draaide elk dubbeltje nog eens om, en besloot tenslotte een hotel te gaan exploiteren. toen voorgerekend werd. dat er voor ƒ 6000,— zes kamers, twee toiletten, een eetzaal en een keuken konden worden gebouwd. Binnen zes weken hebben enkele Arubaanse werklieden onder leiding van Mani Geerman dit klaar gespeeld. Dit „hotel" heeft jarenlang goede diensten bewezen en had, dank zij de goede zorgen van mevr. Verkruissen, een uitstekende naam.

Ook de eigenlijke klub onderging voortdurend verbeteringen. De nagelaten rommel van de U.S.O. werd langzamerhand vervangen door tweede-hands meubelen, gekocht uit „Lago- en war-surplus". De biljarten kregen lakens, keus en ballen, een shovellboard werd aangeschaft, er kwam een echte lees- en schrijftafel, etc.

Tenslotte brak het grote moment aan waarop besloten werd een geheel nieuw zeemanshuis te bouwen. Het bestuur richtte zich tot Mgr Zeppenfeldt met het verzoek om het terrein bij de kerk hiervoor af te staan. Dit verzoek werd ingewilligd en het zeemanshuis kreeg voor één gulden huur per jaar de beschikking over deze waardevolle grond. Verder had men dusdanig gespaard, dat men zonder veel financiële zorgen het huidige prachtige gebouw kon optrekken. Het is ongetwijfeld zeer praktisch ingericht, vrolijk en gezellig. en bezit alles wat een goed zeemanshuis maar wensen kan.

„Excellent service and wonderful entertainment"

Materieel komfort en vele faciliteiten maken een zeemanshuis nog niet per sé een gewild en graag bezocht zeemanshuis. Het is de warme belangstelling voor de bezoekers. het nagaan waarmede men hen van dienst kan zijn, de „service", zoals men dat pleegt te noemen. en het gezellig bezig houden, die de aantrekkelijkheid geven en die een zeemanshuis aan zijn eigenlijk doel doen beantwoorden.

Het is ongetwijfeld waar, dat men al deze kwaliteiten bij het International Seamens Club aantreft en dat de klub hierdoor een enorme goodwill bij de zeelieden geniet. dank zij vooral de ijver en vinding rijkheid van de manager.

Om geen andere reden dan om de zeeman „van dienst te zijn", werd de giftshop opgericht, kwam er een uitgebreide boeken- en tijdschriften stand, wordt er gelegenheid geboden om rustig en gratis brieven naar huis en elders te schrijven (de manager post gemiddeld 5000 brieven per maand), wordt de zeeman, vooral als hij wegens ziekte moet achterblijven, op allerlei wijzen geholpen en bijgestaan en wordt er alle gedaan om een gezellige sfeer te scheppen.

„Home from Home" is met recht het slagwoord van de International Seamens Club. De speelfaciliteiten, de geregelde filmavonden, de kerstviering en vele andere aktiviteiten, doen voor de zeeman de tijd, die hij op Aruba doorbrengt, een tijd zijn van aangename en decente ontspanning. Het is dan ook geen wonder, dat vrijwel elke zeeman, die San Nicolas aandoet, dit zeemanshuis bezoekt en dat zij dikwijls in woord of in brief spreken van de „excellent service and wonderful entertainment", die zij in de International Seamens Club hebben genoten.

Het eerste bescheiden begin: Het zeemanshuis in de Bernhardtstraat te San Nicolas.

38.000 Zeelieden bezoeken jaarlijks de klub

Bij het Zilveren Jubileum past dan ook een woord van oprechte dank en hulde aan alle bestuursleden (van nu en vroeger), aan de heer en mevr. Verkruissen, alsook aan de pastoors van San Nicolas, voor alles wat zij gedaan hebben om de International Seamens Club tot een van de best funktionerende zeemanshuizen te maken.

Het tweede tehuis dat van afbraak afkomstig van de Theresiakerk werd gebouwd.

De huidige manager H. C. Verkruissen en zijn assistent de Heer J. Meyer in de „gift shop," van het tehuis.

Niet lachende prinses Desiree deed kinderen schaterlachen

Oranjestad. — Door leden van de Arubaanse Onderwijs Bond werd ten bate van een liefdadig doel een tweetal voorstellingen gegeven van het voor kinderen geschreven toneelstuk „Prinses Desiree lacht niet mee". Die uitvoeringen werden gegeven in het gebouw van klub Suriname en werden een uitbundig sukses. De kinderen hebben genoten en hebben geschaterd om het gezellige stuk, dat met veel verve door de onderwijzeressen en onderwijzers ten tonele werd gevoerd.

Regisseur was de heer H. Bongers die bovendien zelf een kleine rol vertolkte. Onder zijn leiding verschenen ten tonele de dames D. van Maanen, C. Feenstra, B. C. Schagen W. Schaap, N. van Broekhoven en de heren S. Sanders, P. Bongers F. Hipma, C. Tromp, B. Vos en P van Grinsven. Er waren er echter meer, die een belangrijke bijdrage leverden voor het welslagen, al kwamen ze dan niet voor het voetlicht

De dames Vloot en Robles de Medina zorgden voor de toneelaankleding. De heer Kemmink toverde een gordijn voor het toneel, de kleding werd verzorgd door de dames Medema, Sanders, Bongers, Robles de Medina en Van Broekhoven. De verlichting werd verzorgd door de heer Bosse.

Een schare van onderwijzers verkocht kaarten en hielp de orde te bewaren en de dames Benjaminse en Vos zorgden voor de nodige sandwiches, waardoor de spelers op de been bleven en maar liefst twee uitvoeringen achter elkaar gaven.

Intussen is de belangstelling voor dit gebeuren in Oranjestad zo groot. dat men zelfs in de grote zaal van het Cultureel Centrum aan één voorstelling niet genoeg heeft. De uitvoering voor maandag as. is geheel uitverkocht. Daarom komt er een

Vol spanning wacht men op het verlossende gefluit. links de koning (Sjef Sanders) Prinses Desiree (Loes Feenstra), Mevrouw Notenkraker, (Betty Schagen) en Excellentie Maharakovf (P. Bongers).

extra voorstelling op dinsdag. Hiervoor zijn nog enkele kaarten verkrijgbaar op de scholen en bij de gebroeders De Wit.

Het is een goed initiatief geweest van de A.O.B. om hier het kindertoneel te introduceren. Het ware te wensen, dat de groep intakt bleef en regelmatig dit soort toneelspelen opvoert.

Onze komplimenten aan de volijverige leerkrachten!

Excellentie Maharakov (P. Bongers) in gesprek met Kriebeldiebel (Wil Schaap).

St. Thomaskring viert zesde lustrum

Willemstad. — Morgen, zondag zal de Sint Thomaskring haar 30-jarig bestaan vieren. Om half acht zal door de Moderator Pater W. M. Brada O.P. in de Kerk van San Mateo een Heilige Mis worden opgedragen.

Vervolgens is er een feestontbijt op de Club „Chobolobo,' waarna een tochtje naar een baai op het programma staat. Verwacht wordt dat de opkomst groot zal zijn.

Strijd tegen stof-inademingsziekten

Geneve. — Internationale deskundigen hebben onlangs op het bureau van de Internationale Arbeids Organisatie te Geneve juist de laatste hand gelegd aan een „Internationale rangschikking van blijvende radiologische afwijkingen in de longvelden, veroorzaakt door de inademing van mineraalgruis en sof'.

Dit geeft een van de aspecten weer van de lange strijd die de I.A.O. moet leveren tegen de stofinademingsziekten, pneumoconiosen genaamd.

Dit is een ziekte die arbeiders aantast, die blootgesteld zijn aan overmatige inademing van stof gedurende hun werk.

Het belang van een vroeg herkennen van deze ziekte, ten einde voorzorgsmaatregelen te treffen, werd door alle deskundigen onderstreept; en een van de doelstellingen van de voorgestelde catalogisering is dan ook om de vroegtijdige diagnostiek te vergemakkelijken, voordat de gezondheid van de arbeider dusdanig is aangetast, dat zijn toekomst in gevaar wordt gebracht.

Tijdens hun werk besloten de deskundigen een serie van standaarplaten samen te stellen, die de meest kenmerkende verschijnselen weergeven van het tussenstadium van iedere vorm van pneumoconiosen.

De deskundigen gaven de I.A.O. de aanbeveling om aan deze rangschikking een serie reproducties van standaardplaten te koppelen.

Tevens zou de I.A.O. de grootst mogelijke bekendheid moeten geven aan deze z.g. geillustreerde rangschikking.

De deskundigen vroegen het bureau om een internationale distributie van deze rangschikking te bewerkstelligen.

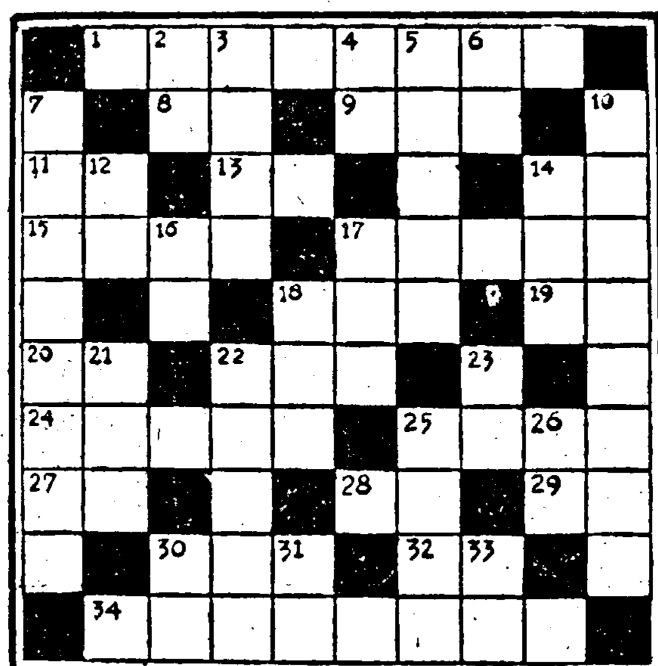
Onze zaterdag - PUZZLE

HORIZONTAAL:

1. plaats in Groningen;
8. noot;
9. afgemat;
11. ongeveer (afk.);
13. persoonl. voorn.woord;
14. ambtshalve (Lat. afk.);
15. uitsteeksel van het weke gehemelte;
17. snelschrift;
18. voorzetsel;
19. gewicht (afk.);
20. maanstand (afk.);
22. kleefmiddel;
24. vrucht;
25. grondvorm, voorbeeld;
27. lidwoord;
28. voorzetsel;
29. voertuig;
30. Franse stuiver;
32. titel (afk.);
34. plaats in Groningen.

VERTICAAL:

2. voorzetsel;
3. grappig;
4. lengtemaat (afk.);
5. bloedvat;
6. persoonl. voorn.woord;
7. plaats in Groningen;
10. plaats in Groningen;
12. uitroep van pijn;
14. bouwland;
16. voorzetsel;
17. visgerief;
18. gevuld;
21. herkauwer;
22. bevel;
23. voorzetsel;
25. keukengerief;
26. familielid;
30. noot;
31. bezittelijk voorn.woord;
33. eerw. heer (afk.).

Oplossing van de vorige week

■ D O N D E R A A L ■
P O O S ■ G ■ D I E P
I E R ■ A A K ■ R E I
E L ■ K L A M P ■ M E
T ■ D O ■ L ■ R E ■ T
V O O R N ■ G O V I E
O ■ M E ■ K ■ N A ■ R
O B ■ N A A S T ■ M M
R O S ■ S L A — ■ L E A
N O T A ■ E ■ K O E N
■ M A A N B A A R S ■

Het RCA-jubileum-toernooi

Oranjestad. — In het kader van het Jubileumtoernooi van R.C.A. werd een voetbalwedstrijd gespeeld tussen S.C.A. en Universal. SCA won met 4—2.

Op de basketballbanen kwamen tegen elkaar uit de damesteams van Estrella en van RCA. Estrella behaalde een gemakkelijke 32—4 overwinning.

De heren van Plymouth versloegen die van Spes Patriae met 46—34.

Gistermiddag won op het voetbalveld het team Bubali Sportclub het team van Holandia met 3—2. Holandia had in de eerste helft een 1—0 voorsprong. Vandaag worden de tennisspelers van R.C.C. op Aruba verwacht om een serie wedstrijden te spelen tegen RCA. Vanmiddag om half vier en morgenochtend om 10 uur worden deze tenniswedstrijden gespeeld.

23 Trage betalers op de bon

Oranjestad. — Op de eerste dag dat door de politie kontrôle werd ingesteld op de betaling van de wegenbelasting voor motorvoertuigen, gingen 23 personen „op de bon". De platen worden hierdoor aanzienlijk duurder.

★ ★ ★

ADERVERKALKING

(Van een medische medewerker)

Het kind dat in het midden van de twintigste eeuw wordt geboren heeft een veel grotere kans om oud te worden dan zijn voorouders die anderhalve eeuw eerder werden geboren. De gemiddelde levensverwachting is nu rond 70 jaar, de zuigeling van anderhalve eeuw geleden mocht amper op de helft rekenen. Dit is een enorme verbetering. Van laten wij zeggen het begin van onze jaartelling tot 1800 is er slechts weinig vooruitgang. Een van de oorzaken hiervoor was de hoge sterfte in de kinderleeftijd welke in het bijzonder de laatste tientallen jaren drastisch is verminderd dankzij vooral de preventieve zorg van huisarts, consultatiebureau, schoolartsendienst en niet in de laatste plaats van de verstandige moeders die de adviezen opvolgen.

De mens wordt dus ouder. Merkwaardig is echter dat de gemiddelde leeftijd snel is geklommen tot 70 jaar maar dat de maximumleeftijd vrijwel constant is gebleven op honderd jaar. Ouder worden dan honderd jaar is een bijzonderheid. Het ziet er niet naar uit dat daarin binnenkort verandering za komen.

Doordat wij ouder worden is er een verschuiving in de doodsoorzaken opgetreden. Kanker bijvoorbeeld is voornamelijk een ziekte van de oudere mens. Vroeger stierven meer mensen op jeugdige leeftijd, o.a. aan besmettelijke ziekten (pest, cholera, typhus, pokken die miljoenen slachtoffers maakten). Deze jong gestorvenen zijn niet „aan de kanker toegekomen", omdat zij vóór die tijd al overleden waren.

Hetzelfde geldt voor een andere aandoening die op het ogenblik in het brandpunt van de belangstelling staat: de zogenaamde a d e r v e r k a l king, vroeger ongetwijfeld veel minder voorkomend dan tegenwoordig, alweer omdat...... de meeste mensen vóór die tijd al gestorven waren en er dus niet aan „toekwamen".

Zo zien wij hiermee [illegible]el duidelijk gedemonstreerd hoe in vrij korte tijd — over de eeuwen gerekend — grote veranderingen zijn opgetreden in het patroon dat de menselijke ziekteleer ons biedt. Het woord „aderverkalking" is eigenlijk niet juist. Als u maar weet dat het gaat om degene[illegible] veranderingen in de bloedva[illegible]voor op de lange duur de bloedvoorziening van de organen van het lichaam (hart, nieren, hersenen enz.) te kort gaat schieten. Heel geleidelijk gaat zich in de wand van de slagaders vet afzetten. Dit proces is op middelbare leeftijd bij veel mensen al in volle gang. Op de lange duur, soms pas na tientallen jaren ontstaat er ter plaatse van die vetafzetting ook kalk, maardat is slechts een gevolgtoestand en voor het wezen van de zaak van minder belang; de vervetting is essentieel.

Er rijzen vele vragen die beantwoord moeten worden voordat maatregelen genomen en richtlijnen gegeven kunnen worden. Moeten wij minder vet gaan eten? Hoe komt het dat niet bij alle dikke mensen „aderverkalking" in ernstige mate voorkomt en dat magere mensen niet altijd gespaard blijven? Waarom komen de hartaandoeningen als gevolg van aderverkalking meer bij mannen dan bij vrouwen voor? Hoe is te verklaren dat sommige beroepen ervoor schijnen te predisponeren? Enz. Enz.

Met het ouder worden van de mensen zijn de doodsoorzaken veranderd - „Aderverkalking" heeft iets te maken met vetstofwisseling

Het zal u niet verbazen dat talloze onderzoekers: biologen, scheikundigen en medici over de gehele wereld zich op deze problemen hebben geworpen. Een van de resultaten van deze onderzoekingen is, dat een bepaalde vetsoort in de bloedvatwand wordt opgeslagen, namelijk cholesterol. Vet en vet is twee; er zijn verschillende soorten vet. De spijsvetten die wij gebruiken zijn meestal mengsels van verschillende vetten. Een deel van de onderzoekers houdt zich thans bezig met de vraag in hoeverre het probleem terug te brengen is tot een stoornis in de vetstofwisseling. Interessant in dit verband is het feit dat blijkens statistieken van de Wereld Gezondheids Organisatie de sterfte aan hartziekten, die als een gevolg zijn op te vatten van „aderverkalking", in de Noordeuropese landen, waar meer vet wordt gegeten minstens tweemaal zo hoog is als in Zuid-Europa. Maar misschien speelt ook het verschil in leefwijze hierbij een rol. Italiaan en Spanjaard nemen het leven niet zo zwaar en leven minder gespannen dan de noorderlingen. Dat bij sommige mensen met verantwoordelijke posities in de maatschappij het proces van „aderverkalking" vroegtijdig kan optreden met als gevolg een „voortijdig" overlijden aan een hartziekte („managerziekte") kan zeker niet alleen verklaard worden door verkeerde voedingsgewoonten. Nerveuze, respectievelijk hormonale, invloeden zijn hierbij zeker ook van groot belang. Bij Japanners die geëmigreerd zijn naar de Verenigde Staten komt aderverkalking meer voor dan bij hun landgenoten die in het vaderland blijven; een gevolg van een ander dieet en of andere leefwijze?

Inzake de vetstofwisseling zijn al verschillende belangwekkende ontdekkingen gedaan. Het is helaas niet goed mogelijk om de lezers die niet beschikken over een meer dan elementaire kennis van de scheikunde duidelijk te maken waar het hier om gaat. Bovendien zijn de resultaten van verschillende onderzoekers — nog — niet met elkaar in overeenstemming. Om kort te gaan, er lijkt verband te bestaan tussen het cholesterol gehalte van het bloed en de „aderverkalking". Cholesterol weglaten uit de voedingsvetten is echter niet voldoende, want het lichaam kan cholesterol ook zelf maken uit andere vetten. Vervolgens is gebleken dat weer andere vetten (opgebouwd uit onverzadigde vetzuren) de merkwaardige eigenschap hebben het cholesterolgehalte van het bloed te verlagen. Hoe is nog niet duidelijk. Het is echter nog geenszins een uitgemaakte zaak of hiermee het proces van de aderverkalking voorkomen, althans geremd kan worden. In elk geval, en dat is reeds langer bekend, heeft de totale vetopname grote betekenis onder meer voor het ontstaan van aderverkalking respectievelijk hartziekten. In onze kronieken hebben wij reeds verschillende malen uw aandacht erop gevestigd, dat veel er vet eten de gezondheid in velerlei opzicht benadeelt. Het geeft toch te denken, dat het aantal sterfgevallen verbandhoudend met „aderverkalking" in de magere oorlogsjaren aanzienlijk lager was dan ervoor en erna. Concluderen wij daarom dat wij, zolang geen definitiever resultaten bekend zijn, moeten volstaan met bovengenoemd advies.

Lichte muziek op zwarte schijven

Zangplaatjes

Gezellige Heliodor-zangplaatjes zijn achtereenvolgens: *nr. 450280*, die de goede en natuurlijke stem en de aangename voordracht laat horen van Norbert Frank in een liedje over een jochie, dat geen thuis heeft - Little Boy Blues - ook als een soort blues opgediend - en in een vrije interpretatie van Memories are made of this, dat - in het Duits - de titel Sehnsucht kreeg. De orkestbegeleiding (Heinz Alisch) klinkt verzorgd en suggestief: *450242* met de vocaliste Renée Franke, die in het liefdesliedje „Charley mein Charley" naar onze smaak wat te huilerig doet, doch zich herstelt in „Doch du weisst nichts davon", ook een liefdesliedje, maar pittiger van toon en frisser van ritme dan het eerstgenoemde. Ook bij deze opnamen stellen de geluidjes van de stemmen op de achtergrond niet bijster veel voor: *453014* laat Genevieve horen, die eens wat aan haar uitspraak en voordracht moet bijschaven. Haar optreden maakt een ordinaire indruk, althans in het liedje „Cherie". De song „I'm never gonna kiss you" komt mede dank zij de originele vocale constructie van het liedje beter, levendiger, uit de verf. Enkele fragmenten van de liedjes zingt zij samen met Johnny Fillotson, die intussen het *Heliodorplaatje 453017* voor zichzelf heeft gereserveerd. Hij zingt bepaald niet onaardig en vlotweg, in vierkwartsmaat, de song „I got a feeling" en aan de andere kant het min of meer wildwestelijk klinkend liedje „Lonesome town". Luister- en dansplaatje, waar wel liefhebbers voor te vinden zullen zijn.

Minder wild Paultje

Nog meer zangplaatjes van „tops" en „tunes". *Artone 45 toeren BC 23004* is gewijd aan Dalida, die met haar ietwat mannelijke, gevoileerde en tikkeltje zoete stem twee stemmige liefdesliedjes zingt, Frans van allure en Latijns-Amerikaans van ritme, te weten: Buenas noches mi amor en Histoire d'un amour. Ze wordt begeleid door het orkest van Raymond Lefèvre, dat zoetgevooisde vioolklanken harmonieus weet te paren aan de driftige cadans van het Latijns-Amerikaanse ritme-instrumentarium.

Artone 45 toeren AP 22041 presenteert George Hamilton IV, die we wel eens veel beter hebben horen zingen dan hij nu doet in de songs When will I know en Your cheatin' heart. Het klinkt alsof de beste man ieder ogenblik kan instorten. Weliswaar heeft hij de melodie en de teksten van de liedjes niet mee. Het zijn twee vervelende zemelsongs, waar het „boem-boem" gecroon op de achtergrond niets aan verandert.

We hebben nog maar weinig goede woorden kunnen vinden voor Paul Anka tot dusver, doch deze keer - via *Artone 45 toeren 22036* - komt hij wel voor een compliment in aanmerking. Gelet op zijn vocale opvoeding, die kennelijk lijkt te zijn gericht op crooneffecten met een zinnelijk accent, gedraagt hij zich in de liedjes „Pity pity" en „Waiting for you" verrassend behoorlijk. Voor zijn doen althans. Ofschoon zijn uitspraak vrij ordinair blijft klinken, stelt hij zich via dit plaatje tenminste niet zo sterk als een verruïneerde puber aan. Van de twee liedjes doet „Pity pity" het 't best. De melodie is aardig, het ritme wel fris en Paultje zingt het liedje vlotweg.

We zijn zelfs geneigd te zeggen: Geef ons dan Paultje maar - wanneer we zijn jongste Artone-publikatie zouden moeten vergelijken met een ander *Artone*-schijfje, namelijk *45 toeren nr. DR 25025*, waarin twee draken van vaderlandse liedjes zijn gegroefd, die in dezelfde drakerige stijl door Bart van Amstel worden gezongen. De titels zeggen al wel voldoende. „Denk steeds aan je moeder" en „Alleen op de wereld". Wie door dit soort liedjes nu nog geraakt wordt moet toch wel een bijzonder armzalige smaak hebben.

De liedjes uit de oorlogstijd zoals „Hotsjek", „Schenk mij je glimlach Marietje". „Miesje wil niets van me weten" en „Een melodie met een heel klein beetje ritme" hadden dan ook wel niet veel om het lijf, maar waren en zijn nog steeds beter te verteren dan het soort versjes, waarin onze vaderlandse tekstdichters gevoelig proberen te wezen. Men kan via het *Columbia 45 toerenplaatje nr. 695* oude herinneringen ophalen aan die liedjes van weleer. Ze worden met een modern accent in de meerstemmigheid gezongen door het Trio X, dat aan het orgel wordt begeleid door Joop Walvis. Er zit bovendien voldoende ritme in het plaatje om er een dansje bij te doen.

Een Nederlands „small combo", dat muzikale intelligentie toont en de kunst ener beschaafde entertaining verstaat is nog steeds het Miller Sextet onder leiding van gitarist Ab Molenaar, en met als bekwame solisten Rob Madna (piano), Coen v. Nassau (vibrafoon), Herman Schoonderwalt (clarinet en altsax), Tony Nüsser (drums) en Paul Schwippert (bas). Laatstgenoemde zorgt samen met Suzy Möller voor de vokale bijdragen. Het is een plezierig klinkende en fris swingende muziek, die The Millers ten beste geven. Ze klinkt gedistingeerd, nergens opdringerig of lawaaierig. *Columbia 45 toeren no. 54* presenteert The Millers in de navolgende nummers: On moonlight bay; Varsity drag; Swinging down the lane en Yes sir, that's my baby.

Instrumentale muziek

In de afdeling instrumentale muziek is een gevarieerde keus te maken. Wie van operettemuziek houdt kan zijn hart ophalen aan het *45 toerenplaatje van Heliodor no. 450255*, waarin markante fragmenten zijn gegroefd uit „Der Graf van Luxemburg" en „Der Vogelhändler" in een zwierig charmante uitvoering door het grote Weense dansorkest onder directie van Kurt Wege. Fleurige Weense walsen van Ziehrer en Lehár zijn vastgelegd op *Varieton 45 toeren no. V-9* (een *MMS* uitgave, Paulus Potterstraat 12, Amsterdam). Ze worden genuanceerd en met gratie en met een toon van opgewektheid gespeeld door The Varieton Concert Orchestra o.l.v. Fred Hausdörfer. *Varieton 45 toeren POP 15* houdt het bij de muziek uit de bergen van Oberbayern. Zonnige klanken van de Ländlerkapelle van Hansl Schweiger, waarbij vibrerende klarinetten het opnemen tegen de waldhoorn, de cither, de accordeon en de bas niet-te-vergeten, die goedmoedig op de achtergrond voor sneuïge hoempapa-effekten zorg draagt. Er wordt nog bij gezongen ook, niet mooi maar wel enthousiast. De bergstemmen zijn wat scherp van toon. Tenslotte geeft Hansl Ritzinger enige juichende jodelsoli ten beste. Het program omvat verscheidene landelijke volksliedjes, die het karakter hebben van dansliedjes dan wel als een soort van romantische ballade zijn bedoeld.

Bijzondere opnamen

Tenslotte nog een viertal publikaties voor aparte liefhebbers *Philips 45 toeren no. 402085* met een Slavisch zangprobleem in een uitvoering — een prachtige, bewogen uitvoering — door de Maastrechter Staar o.l.v. Martin Koekelkoren met als bijzondere solisten de sopraan Dany Zonewa, ontroerend mooi in haar karakteristieke Slavische intonatie. Hubert Barwahser in gave partijen op fluit en de pianist Marinus Voorberg. Men hoort achtereenvolgens het Credo van Gretschaninoff, het Onze Vader van Zawadsky, het Bulgaarse volkslied „Stojan" en het Russisch volkslied „In der Schmiede". Vooral het Credo, waarbij de zang geladen is van overtuiging en devotie, heeft ons bijzonder geboeid en bekoord. Drie jongemannen en twee meisjes, studenten, maken het Spiritual Quintett Düsseldorf uit, dat zich met name specialiseert in moderne zangstijl, waarbij de stemmen vaak ook instrumentale functies hebben. Een prachtige en welhaast feilloze techniek typeert dit ensemble. Hier is sprake van vocaal teamwork van de eerste orde. Ofschoon de schildering van de tekst vaak tot boeiende kleuren komt zou men toch wensen, dat het quintet zich nog intenser bezint op een voordracht, die uit een diepere innerlijke beleving voortspruit. Af en toe klinkt de zang namelijk wel wat al te technisch en daardoor wat kil en onberoerd. *Brunswick 45 toeren nr. 10060* laat achtereenvolgens horen: Going to shout all over God's heaven, Joshua fit de battle of Jericho, Ezekiel saw a wheel, Sit down servant, Dem bones, Climbin' up the mountain - en - Go tell it on the mountains. Hammondorganist Amado Melin heeft het klaar gespeeld zijn orgel teksten te laten zingen, desgewenst in alle talen. Het is een belevenis apart er naar te luisteren. De tekst komt er zeker niet feilloos uit - vooral het verklanken van medeklinkers valt niet mee - doch het resultaat, dat Melin weet te bereiken, mag nochtans wel verbluffend worden genoemd. Het orgel speelt en zingt achtereenvolgens het Ave Maria van Schubert, het Adeste Fidelis, het Ave Maria van Bach-Gounod en het Panis Angelicus van C. Franck. Tenslotte zij vermeld, dat de Hymns, de geestelijk getinte liederenreeks in een uitvoering door de Amerikaanse zanger Tennessee Ernie in „herdruk" zijn, hetgeen niet hoeft te verbazen, want Ernie's stem en voordracht en ook de keuze van zijn liederen behoren tot het betere werk, dat Amerika op het stuk van de lichte muziek pleegt te presenteren. Er gaat een goede warmte uit van zijn optreden en waar hij zich, zoals in dit geval op het terrein beweegt van het godsdienstige lied, getuigt hij van een oprechte gevoeligheid en een eerlijke en overtuigende devotie. De plaat draagt het merk *Capitol* en het nummer *T 756*. Het is een groot model langspeler.

TAN GO

DE OPENING VAN HET HELENA RUBINSTEIN PAVILJOEN TE TEL AVIV. Mevrouw Rubinstein laat zich door de museum-directeur, Dr. Eugène Kolb rondleiden langs de werken van moderne kunst.

Het nieuwe Helena Rubinstein Paviljoen van Tel Aviv's Museum

Cosmetica van wereldfaam schenkt kunstgalerij

(Van onze korrespondent in Israël)

„Onze stad dient niet alleen een centrum van handel en bedrijf te worden, maar ook een plaats van kultuur, waar literatuur en wetenschap, muziek en schilderkunst en andere takken van kunst hun expressie kunnen vinden."

Dit schreef dertig jaar geleden de eerste burgemeester van Tel Aviv, Meier Dizengoff, toen zijn stad nauwelijks dertigduizend inwoners telde en toen hij zijn woonhuis aan de stad schonk om er een museum in te vestigen.

Aan de uitvoering van dit geestelijke testament is thans opnieuw uitbreiding verleend door de opening van het Helena Rubinstein-paviljoen, gebouwd naast het vorig jaar geopende ultramoderne koncertgebouw en daarmede ook architektonisch één geheel vormende, genaamd Héchal Hatarboet, de Schrijn der Cultuur. De overdekte galerij, die beide voorbeelden van moderne architektuur verbindt, zal dienen voor openluchtexhibities van beeldhouwwerken. Het Habima-theater ligt op dezelfde terreinen en tezamen is daar in het hart van Tel Aviv een kultuurcentrum geschapen, zoals zelfs Dizengoff het zich niet had kunnen voorstellen.

Door de opening van het Helena Rubinstein Paviljoen kan het museum van Tel Aviv thans zijn tentoonstellingen onderbrengen in de nieuwe galerij, bestaande uit parterre en twee étages. En veel van de eigen kollekties, die door plaatsgebrek niet konden worden geëxposeerd, zal thans in het gebouw van het museum aan de Rothschild Boulevard eindelijk doeltreffend kunnen worden gerangschikt.

Bij de tentoonstellingen, die de komende maanden zullen worden georganiseerd in het ultra moderne Rubinstein Paviljoen, hoopt dr Eugène Kolb, direkteur van het Museum van Tel Aviv, een lang gekoesterd voornemen te kunnen realiseren: een tentoonstelling van Nederlandse meesters van Nederlands Gouden Eeuw. De onderhandelingen met de Nederlandse kunstautoriteiten zijn daarover al lang gaande en vol spanning ziet dr Kolb de dag tegemoet, waarop hij zal kunnen annonceren: het is zover. Het zal voor Israël een uniek gebeuren zijn.

Voor de opening was mevr. Rubinstein naar Tel Aviv overgekomen. Een groot gezelschap was bijeen. In de vele toespraken klonk de waardering door voor de vorstelijke schenking, waaraan de schenkster nog twee werken van Utrillo uit haar eigen kollektie had toegevoegd.

Bij de begroetingen waren onder meer boodschappen van de minister van buitenlandse zaken, mevr. Golda Meïr, van de gouverneur van de Staat New York, Nelson A. Rockefeller; van de burgemeester van New York, Robert F. Wagner, en van Amerikaanse museumdirekteuren.

En de Amerikaanse chargé d'affaires, William O. Baxter, de ambassadeur vervangende, zeide o.m., doelende op de vele Amerikaanse schenkingen aan Israël op het gebied van wetenschap en kunst: „Ik beschouw het als een treffend eerbetoon aan Israël en aan de geest van zijn volk, dat zo vele van de openbare instituten, welke in de afgelopen jaren zijn opgericht, niet gewijd zijn aan materiële doeleinden, maar aan de kulturele behoeften van een democratisch en in vrijheid scheppend volk."

—DE ROTS—

CURACAO

H. Missen op ZONDAG:

Santa Ana	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	
Pietermaai	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	
Santa Familia	5.00, 6.30, 7.45 en 9.00 uur	
Coromoto	5.00, 7.15, en 8.30	
Wishi	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Maria	5.00, 6.30, en 8.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Jan Doret	5.00 en 8.30.	
Suffisant	5.00, 7.00, en 9.00	.... Tevens avondmis om 19.00
Groot Kwartier ..	5.00, 7.15, en 8.30	
Janwé	5.00 en 8.00.	.... Tevens avondmis om 19.00
Santa Rosa	5.00, 7.00, 8.00 en 9.00	Tevens avondmis om 19.00
Westpunt	5.00 en 8.30.	
Soto	5.00 en 8.00.	
Steenrijk	5.30, 7.30. en 8.30	

Preek in de NEDERLANDSE taal:
iedere zondag: Sta Ana om 9 uur
Pietermaai om 8 en 9 uur
Groot Kwartier om 8.30 uur
Janwé om 8 uur
Sta Rosa om 9 uur
de 2e en 4e zondag van iedere maand op Sta Familia.

N.B.: **CRECHE:** Op Sta Rosa kunt u tijdens de H.H. Missen van 7, 8 en 9 uur uw kleine kinderen bij de Eerw. Zusters in bewaring geven.

H. Missen in de week:

Santa Ana: 8.00, 6.30 en 7.30
Pietermaai: 5.30, 6.00, en 6.30 (zaterdag 7.00 i.p.v. 5.30)
Santa Familia: 6.00, 6.30 en 7.00
Coromoto: 6.30 (op zaterdag om 7.15)
Wishi: 6.15 en 7.00 (woensdag om 7.30)
Sta Maria: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00; woensdag geen 6.00)
Jan Doret: 6.30 (zaterdag 7.00)
Suffisant: 6.00 (zaterdag 7.00)
Groot Kwartier: 6.00 en 6.30 (woensdag 7.45)
Janwé: 6.30 (zaterdag 7.00)
Santa Rosa: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00)
Westpunt: 6.00 (zatedag 6.30)
Soto: 6.30 (zaterdag 7.00)
Steenrijk: 6.00 en 6.30 (zaterdag 7.00).

ARUBA

H. Missen op ZONDAG:

Playa: 5.00, 6.30, 7.30 en 8.30 .... tevens om 19.00 Avondmis.
San Nicolas: 5.00, 6.15, 7.30 en 8.30 .... tevens om 17.00 Avondmis.

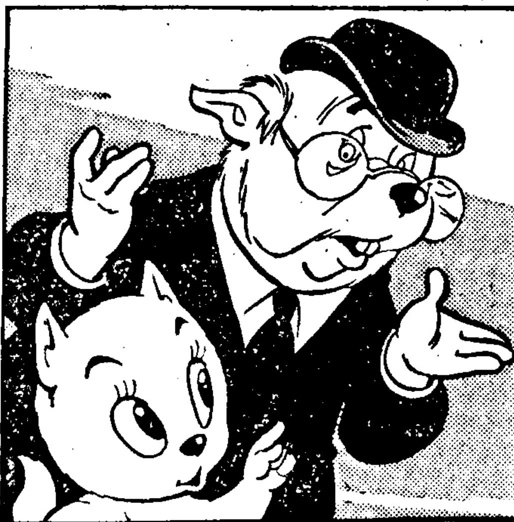
H. Missen in de week:

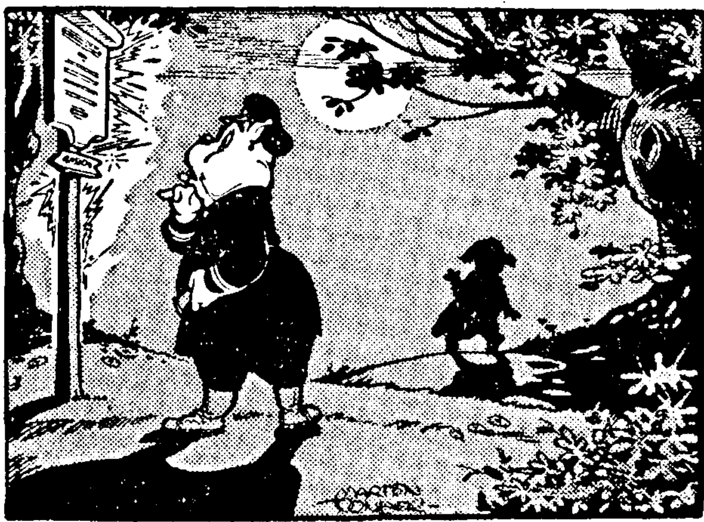
Playa: 6.00, 6.30 en 7.00
San Nicolas: 6.00, 6.30 en 7.00.
Preek in de NEDERLANDSE taal:
Playa: iedere eerste zondag van de maand in de Avondmis om 19.00
San Nicolas: de eerste zondag van de maand om 8.30.

As. WOENSDAG, aswoensdag en begin van de H. Vasten.
As. WOENSDAG en VRIJDAG geboden VASTEN EN ONTHOUDING.
Op deze dagen is het verboden vlees te eten voor allen, die de leeftijd van 7 jaar bereikt hebben: Tevens voor hen, die 21 jaar zijn en nog geen 60 jaar, is slechts één volle maaltijd geoorloofd.

TOM POES EN DE KWANTEN

3438 De heer Dorknoper keek ontdaan om zich heen; het was duidelijk, dat de beambte geschokt was door de vreemde gebeurtenissen te Goesting. „Ik kan dit niet volgen", sprak hij klagend. ‚Waar is de stad gebleen? Waar is de heer Bommel? En waar is de voortvorende bevolking? Deze woestijn is niet gewoon zegt u nu zelf, meneer Poes. Er schuilt hier iets onregelmatigs, maar ik weet niet waar."

„Dit is een heel onregelmatig land", legde Tom Poes uit. „Hier gebeurt wat men wenst".

„Daar geloof ik niet in", hernam de ambtenaar eerste klasse. „Wat men wenst gebeurt slechts aan de hand van wettige verkiezingen. Ik zal mij wel wachten om zo maar iets te wensen. Hoe zou ik dat tegenover de voorschriften kunnen verantwoorden?"

„Wensen is gevaarlijk", gaf Tom Poes toe. „Er komt altijd ellende van".

....

„Juist", zei de heer Dorknoper. „Daarom stel ik voor om nu rustig en ordelijk de bushalte voor Rommeldam te gaan zoeken. Dat moet uiteindelijk tot het doel leiden".

Ze gingen dus op weg — en dat kan nog wel even duren.

Op de avond van die dag deed commissaris Bulle Bas een ronde door de omstreken van Rommeldam. Zodoende passeerde hij de halte van de bus naar Goesting. Tot zijn verbazing straalde het bord een bleek licht uit en de politiechef bleef getroffen staan.

„Een haltebord, dat hier niet hoort", prevelde hij. ‚Waarschijnlijk een wilde busdienst. Maar waarom knettert die paal zo?"

WIE ADVERTEERT— EEN MOORD!

door AGATHA CHRISTIE

45

„Zij heeft hier als meisje gewoond, meneer. Ja, zij is de laatste van haar geslacht. En zij en meneer Goedler hebben zich hier altijd gelukkiger gevoeld dan ergens anders, al kon hij zich niet dikwijls uit Londen vrij maken. Maar als hij hier was, waren ze zo blij en zorgeloos als een stel kinderen."

Toen de grijze muren van het oude slot in zicht kwamen, leek het Craddock of de tijd had stil gestaan. Een bejaarde butler ontving hem hoffelijk. Nadat hij zich gewassen en geschoren had, kwam hij in een ruim vertrek waarin een groot houtvuur brandde en waar hem een uitvoerig ontbijt werd voorgezet. Daarna verscheen een rijzige vrouw van middelbare leeftijd in verpleegsterscostuum, die zich voorstelde als zuster McClelland. „Mijn patiënte is gereed om u te ontvangen, meneer Craddock. Zij ziet uw komst zelfs met belangstelling tegemoet."

„Ik zal mijn best doen, haar niet te agiteren, zuster," beloofde Craddock.

„Laat ik u even voorbereiden. Mevrouw Goedler lijkt ogenschijnlijk nog vrij gewoon. Ze babbelt dan met plezier...... maar dan opeens...... begeven zich haar krachten. Waarschuw mij dan dadelijk. Zij leeft namelijk bijna helemaal op morfine. Meestal dommelt zij zo'n beetje. Daarnet heb ik haar, in afwachting van uw bezoek, een extra stimulans gegeven. Zodra die is uitgewerkt, raakt zij half buiten bewustzijn."

„Ik begrijp het, zuster McClelland. Is het u veroorloofd mij de juiste stand van haar gezondheid mede te delen?"

„Zeker, inspecteur. Zij is langzaam stervende. Zij heeft misschien nog maar een paar weken te leven. Wat haar eigenlijk in het leven houdt, dat is haar sterk levensinstinct, haar vreugde en verlangen.... Dat moge vreemd klinken voor iemand, die haar halve leven al hulpbehoevend is en de laatste vijftien jaren niet meer buiten is gekomen...... maar tòch is het zo. Mevrouw Goedler is nooit sterk van lichaam geweest. maar zij bezit een wonderbaarlijk krachtige geest." Met een glimlach voegde zij er bij: „En zij is nog een lieve, charmante vrouw, dat zult u wel zien."

Craddock werd daarna naar een grote slaapkamer gebracht. Ook hier brandde een haardvuur. In een groot bed, met fraaie antieke hemel en gordijnen, lag een oude dame. Ofschoon ten hoogste zeven of acht jaren ouder dan Letitia Blacklock, was zij van een broosheid, die haar ouder deed schijnen dan ze was. Haar witte haar was met zorg opgemaakt. Een bedjasje van matblauwe wol bedekte hals en schouders. Haar gezicht vertoonde pijnlijke, doch tevens lieflijke trekken. En wonder genoeg, bemerkte Craddock een ondeugend lichtje in haar bijna uitgedoofde blauwe ogen.

„Dat vind ik verbazend interessant," begon zij. „Wilt u wel geloven, dat ik niet vaak de politie op bezoek krijg? Ik heb gehoord, dat Letitia Blacklock zo ellendig is geschrokken van die roofoverval. Hoe maakt die lieve Blackie het nu op het ogenblik?"

„Uitstekend, mevrouw. Zij verzocht mij haar hartelijke groeten aan u over te brengen."

„Wat hebben we elkaar anders in lang niet gezien! Al vele jaren schrijven we elkaar alleen met Kerstmis. Ik heb haar na de dood van Charlotte nog gevraagd of ze hier bij me wilde komen, maar ze schreef, dat het na zo lange tijd wel eens een teleurstelling zou kunnen blijken....... Blackie is altijd zo verstandig geweest! Een jaar geleden heb ik hier eens een oude schoolvriendin bij me gehad, maar mijm hemeltje!......" Zij glimlachte. „Wij hebben ons dóód zitten vervelen. Toen we klaar waren met al onze: „Zeg weet je nog wel's?" hadden we geen enkel punt voor conversatie meer. Afschuwelijk was dat!"

Craddock begreep, dat hij haar maar even moest laten praten, vóór hij met zijn vragen kon beginnen. Hij wenste eerst iets van de sfeer te leren kennen die tussen het echtpaar Goedler en juffrouw Blacklock had bestaan.

„Ik veronderstel, dat u eens komt informeren," vervolgde mevrouw Goedler guitig, „hoe het precies met de duiten zit! Randall heeft alles bij mijn dood aan Blackie vermaakt. Eigenlijk had hij nóóit gedacht, dat ik ouder zou zijn geworden dan hij. Hij was ijzersterk en geen dag ziek. Maar de doctoren wisten met mij geen raad met al mijn klachten."

„Ik denk niet, dat „klachten" het juiste woord is, mevrouw."

De oude dame lachte eens. „Nee, gezeurd heb ik er nooit over. Maar gezond en sterk ben ik nooit geweest. Iedereen dacht dus, dat ik wel het eerste zou gaan."

„Wanneer was het precies, dat uw man deze beschikking heeft gemaakt?"

„U bedoelt, wanneer hij Blackie in zijn testament heeft gezet?" Nu zag Craddock de ondeugende glimlichtjes heel duidelijk. „De politie zoekt toch overal wat achter! Dat merk ik wel! Randall is nooit verliefd op haar geweest...... en zij niet op hem! Letitia dacht net als een man, moet u weten. Er was heel weinig vrouwelijks aan haar, ze was niet knap en ze gaf ook weinig om haar kleding."

Met iets van medelijden klonk het uit de mond van de oude vrouw: „Ze heeft nóóit de vreugden geproefd van het vrouw zijn."

Craddock keek met belangstelling naar het broze figuurtje daar in dat statige ledikant. Belle Goedler, begreep hij, had er van genoten en genoot er nog steeds van, dat zij vrouw was. Zij gaf hem een knipoogje en zeide: „Wilt u wel geloven, dat ik altijd heb gedacht, dat het verschrikkelijk vervelend moest wezen een man te zijn?"

Bedachtzaam liet zij er op volgen: „Randall beschouwde Blackie altijd zo'n beetje als zijn jongere broer. Hij verliet zich altijd op haar oordeel, dat hóógst verstandig was. Ze heeft hem meer dan eens voor een onverstandige zet behoed."

„Ze heeft mij verteld, dat zij hem ook eens met geld heeft kunnen helpen."

(Wordt vervolgd)

Grote deelname aan begrafenis van jonge Arubaan te BREDA

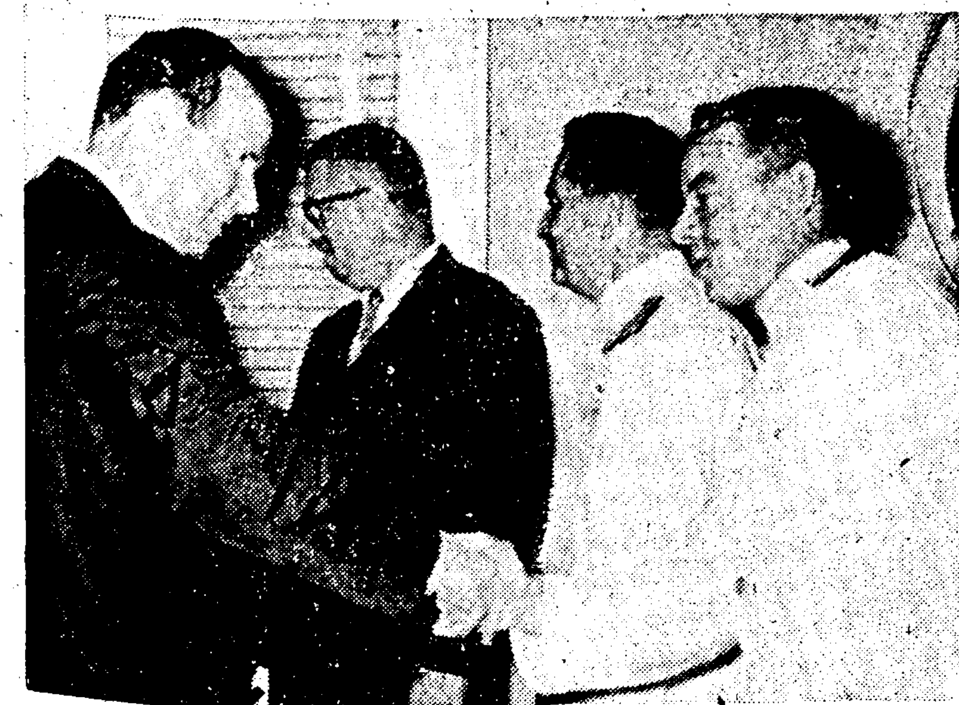
U.T.S.-leerling had zich vele vrienden verworven

Breda. — De vlag van de Bredase U.T.S. hing halfstok. Anton, een achttienjarige Arubaan, die pas enkele maanden als leerling de school bezocht, werd begraven op Nederlandse grond. De droeve plechtigheid vond rondom half twaalf plaats op „Zuilen" met als meelevende getuigen een groot aantal Antillianen en Nederlanders, die vanuit het verre land op deze wijze een blijk van medeleven wilden geven aan de ouders van de overledene.

Anton, zo wisten de meesten, was een paar dagen ernstig ziek geweest. En toch nog heel onverwacht kwam het fatale bericht door, dat hij aan de gevolgen van deze ziekte bezweken was. Toen pas beseften velen, wat zij aan hem verloren, ook al wisten ze zelfs niet, dat zijn volle naam Anton Mohanlall Raghunath was. Wat doet een naam terzake, als het gaat om een echte vriend. Om een medeleerling, die de gemeenschap van de school hoog en ernstig in zich meedraagt en de intense bloedwarme verbondenheid van de West met het „vaderland" ten volle wil beleven. Als het gaat om „een zekere Anton", die in luttele maanden tijds de onverwoestbare vriendschap van vele tientallen wist te verwerven en die niet onder stoelen of banken stak, dat zijn overtuiging zowel katholiek als (ten zeerste) algemeen menselijk was. Met name gericht op de beleving van de overkoepelende liefde.

Daarom was in Breda niemand verwonderd, dat dit tragische sterfgeval zoveel belangstelling wist te trekken. Alle leerlingen van de U.T.S. wilden de begrafenis bijwonen. Vele Antillianen, die met Anton in Breda of omgeving door studie de toekomst van hun land beter meenden te kunnen dienen, wensten een laatste groet te brengen.

En zo gebeurde het, dat een waarlijk indrukwekkende stoet de laatste gang van Anton meemaakte. Zij hebben zich allen in gebed verenigd met wat pastoor Michielse van de Christus Koning-kerk in de plechtige Uitvaartmis gebeden had, zij hebben hun beden gevoegd bij alles wat kapelaan Sanders en de weleerwaarde heer Vermeiren aan de zijaltaren in dezelfde kerk en op hetzelfde uur aan God hebben gevraagd: de durende rust van de ziel van Anton, hun studiegenoot. Zij hebben ook gedacht aan wat de direkteur van de U.T.S., die zich zoveel moeite gegeven had voor Anton, door het hoofd moet zijn gegaan. De heer Dreef is, ook hierin, hun voorbeeld!

Oranjestad. — Ten huize van de Amerikaanse consul werd een ontvangst gehouden ter ere van het bezoek van het opleidingsschip State of Maine. Op de foto van links naar rechts, Gedeputeerde Oscar Henriquez, consul W. Moffitt, Admiraal J. King en Kapitein J. Roscoe, commandant van het schip.

De receptie werd zeer druk bezocht. De scheepsband zorgde voor dansmuziek en de hartelijke en gastvrije wijze waarop de heer en mevrouw Moffitt en de gasten ontvingen maakten, dat de stemming zeer geanimeerd was.

★★★

Oranjestad. — In club Watapana werd door de firma Mario S. Arends gerecipieerd in verband met de uitverkiezing van Miss Viceroy tot Koningin van het carnavalsfeest. De koningin, en de heren Mario S. en Bubu Arends ontvingen de gasten. Het werd een gezellige partij. Op de foto de beide heren Arends, de koningin en twee van haar voorgangsters. Alicia Dijkhoff is de vierde Miss Viceroy. Een der vorige Missen was verhinderd om ter receptie te komen.

Laatste Carnavalsweekend begonnen met kroning van de KONINGIN

Oranjestad. — Het centrale carnavalscomité ziet haar harde werk tot dusver wel beloond door een zeer verheugende belangstelling voor de openbare evenementen.

Gisteravond was het Stadion zeer goed bezet voor de kroningsfeestelijkheden van de koningin. Op enthousiaste wijze werd Miss Viceroy begroet, toen zij in een open auto en met als gevolg de Carnavalsprins en zijn pancho en de Ohio Steel Band, arriveerde.

In aanwezigheid van de andere kandidaatkoninginnen kroonde daarop gezaghebber Arends het charmante meisje, dat daarop via de mikrofoon dank bracht en eenieder een vrolijk carnaval toewenste. Vervolgens werd op het podium een aller aardigst variété-programma gebracht, waaraan lokale amateurs en de bekende dansgroep uit Trinidad van Thomas Barey meededen.

Er werd op verdienstelijke wijze ballet gebracht door een tweetal jongedames uit Curaçao. Daarna oogstte de oerkomische kindergroep „Zumbie Carnival" uitbundig applaus. Aardig was ook het optreden van de akrobaten Belta Winterdaal en Ronnie Geerman. De heer Rodriguez trad op met zijn eenmansband.

En vervolgens hoorden wij nog het Trio Los Conquistadores en trad de Thomas Burey-groep op, die een werkelijk buitengewoon geslaagd programma bracht van dansen. Van deze groep gaat een grote frisheid en enthousiasme uit. Een Afrikaanse dans bij kaarslicht maakte op alle aanwezigen zeer diepe indruk.

Verder traden op de Ster der Cha-Cha-Cha, een limbo-dansgroep van Edgar en Sharpe en werd het programma besloten met een tapdance van Antonio Hassell.

Route van de optocht

De carnavalsoptocht, welke morgen in Oranjestad wordt gehouden, begint om half drie bij het Wilhelminastadion. De stoet gaat dan langs de Stadionweg, de L. G. Smithboulevard, de A. Laclé-boulevard, de Van Leeuwenhoekstraat, J. G. Emanstraat, Weststraat, Schelpstraat, Nassaustraat, Wilhelminastraat, Havenstraat, Weststraat, Trocadero. In Trocadero worden de prijzen uitgereikt voor de fraaiste en meest komische praalwagens en groepen.

Openbaar bal

Vanavond om 20 uur is er een groot bal, dat georganiseerd werd door de Centrale Carnavalscommissie. Dit feest wordt gehouden in de Lago Heightsclub. Eenieder is daar welkom. De toegangsprijs bedraagt voor heren ƒ 2,— en voor dames ƒ 1,—.

Natuurlijk is er verder vanavond in praktisch ieder klubgebouw feest. De Limburgers doen het voor de eerste maal in het Strandhotel. Dat feest eindigt met een ontbijt.... voor wie dat halen....

Tijdelijk Gezaghebber Eric Arends, trof de juiste toon, toen hij het Carnavalsfeest opende, de koningin kroonde en met haar meteen een dansje maakte.

Agenda Aruba

Kantoor Amigoe

Toricellistraat 16, tel: 1233.

Zaterdag en Zondag, 7 en 8 februari 1959

BIOSCOPEN.

De Veer:
Zat. en Zond 8.30 uur „Backlash"; met Richard Widmark, Donna Reed, (18 jaar).
Zond. 6 uur „The Invisible Boy" (alle leeft.)

Rialto:
Zat. en Zond. 8 uur „Fort Dobbs", met Clint Walker, Virginia Mayo (alle leeft.)
Zond 4.45 uur „The Invisible boy" (alle leeft.)

Principal:
Zat. 8 uur „The Fly, en drie hoofst. van Holt of the Secret Service, (18 jaar)
Zond. 6 uur „The Dealy Mantis", (alle leeft).
Zond. 8 uur Sweet smell of succes...... (18 jaar).

Aurora:
Zat. 7.30 uur „World in my corner, (18 jaar).
Zond 6 uur „Abajo el Telon" (alle leeft)
Zond. 8 uur, Cuidado con el Amor" met Pedro Infante en Elsa Aguire, (geen kinderen)

Savaneta
Zat. 7.30 uur Jailhouse Rock met Elvis Presley, 18 jaar.
Zond. 6.30 uur „Hora y media de Balazos" (alle leeft).
Zond 8 uur „Raw Edge" met Fory Calhoun en Yonne de Carlo. (18 jaar)

Schouwburg:
Zondagavond 8 uur Cellist Anne Bijlsma.

Ontslagaanvraag van Argentijnse minister aanvaard

Buenos Aires. — President Frondizi van Argentinië heeft het verzoek om ontslag van de Argentijnse minister van arbeid, Alfred Allende, ingewilligd, zo is vrijdag in Buenos Aires bekend gemaakt. Minister Allende zou om ontslag gevraagd hebben, omdat hij het niet eens is geweest met het krachtige optreden van de regering ten tijde van de stakingen.

Hij zou bezwaren hebben gehad tegen het inzetten van troepen om de stakingen te breken.

Ook tweede ontmoeting van ZURICH eindigt in gelijkspel

Willemstad. — De voorspelling, dat de wedstrijd van SUBT tegen F.C. Zürich een spannende ontmoeting zou worden, werd niet bewaarheid. Een tamelijk onaantrekkelijke ontmoeting, die ontsierd werd door onsportief gedrag en „unfair" spel, eindigde in een puntloos gelijkspel.

Het was een strijd van gemiste kansen en het feit, dat geen van beide ploegen tot scoren kon komen, geeft de juiste weerslag van de onproduktiviteit van de Zwitsers en van de blauw-gelen weer. Zelfs toen Gumbs na een kwartier spelen in de tweede helft alleen voor de keeper kwam te staan, slaagde hij er niet in het leder in de touwen te deponeren. Want zelfs bij deze niet te missen kans, verviel de SUBT-linksbuiten tot gepingel, waardoor keeper Schley, die ditmaal behalve zijn lange trainingsbroek ook nog handschoenen had aangetrokken, tijdig kon ingrijpen. Doch de Zürich-middenvoor Probst had het hem eerder ook niet beter voorgedaan. In de 12e minuut speelde Canword namelijk te zacht op zijn keeper terug, waardoor de aanstormende Probst zich van de bal meester kon maken. Paulina liep uit het doel, werd door Probst gepasseerd, doch ongelooflijk miste de Europeaan, voor een open doel staande, de bal, waarna de inmiddels toegesnelde Meulens redding kon brengen.

Weinig goeds valt er over deze ontmoeting te schrijven. De eerste helft was bij tijd en wijle het aankijken waard, doch het flitsende en snelle spel, dat Zürich tegen Centro Dominguito ten toon had gespreid, maakte deze avond plaats voor een leuterig getrap, waarbij slordig afgeven aan de orde van de dag was. Alleen keeper Schley deelde niet in de malaise en gaf de kerel, waarop SUBT gevaarlijk werd, goed keeperswerk te zien. Zo wist hij een vlijmscherp schot van Thielman met een snoeksprong tot corner te verwerken, een listige kopbal van Canword vond bij hem eveneens geen genade, terwijl hij verder doortastend en snel optrad.

Doch ook het spel van SUBT kwam niet vaak tot grote hoogte en ook de thuisklub miste de kombinaties, die de verdediging der tegenpartij in moeilijkheden konden brengen. Bij de jongens van Kintjan speelden Wilhelm Canword, de gebroeders Meulens en de kleine Thielman een goede partij. SUBT had zich voor deze wedstrijd niet laten versterken. Zeven minuten voor het einde viel Fèfé de Lannoy in voor Canword.

De tweede helft was in vele opzichten slechter dan het eerste gedeelte. In de tweede speelhelft namen beide partijen enkele malen hun toevlucht tot ongeoorloofd aanvallen. Scheidsrechter Visser moest dan ook verscheidene malen tegen overtredingen fluiten, maar naar onze mening had hij tòch een straffere houding moeten aannemen.

De tweede helft werd voornamelijk op het middenveld verspeeld en slechts sporadisch kwamen de doelen in gevaar.

Met het gelijke spel mogen beide teams tevreden zijn. Zürich was technisch beter dan SUBT, doch de SUBT-defensie met Wilhelm Canword aan het hoofd, zorgde ervoor, dat — mede dank zij het falen van het Zürich-offensief — geen goals werden gescoord.

OPENING VAN HET CURACAOSE BASE-BALL-SEIZOEN

Willemstad. — Morgenochtend om negen uur vindt in het Rifstadion de opening plaats van het Curaçaos Baseball kampioenschap 1959.

Traditiegetrouw zal ook dit jaar weer de opening van het baseballseizoen met enig ceremonieel gepaard gaan. Er zal een defilé worden gehouden van alle clubs, die bij de Nederlands Antilliaanse Baseball Bond aangesloten zijn. Na dit defilé zal de eerste wedstrijd tussen de AA-teams van de Curaçaose kampioene Amstel (vroeger Pampero geheten) en Rochester (kampioen van de A-klasse, onlangs naar de AA-klasse gepromoveerd) een aanvang nemen. Aan het AA-kampioenschap nemen zes teams deel t.w. Amstel, Santa Rosa Indians, Chicago, Lucky Strike, Rochester en Three Horses.

De laatste twee jaren heeft de baseball-sport op Curaçao een hoge vlucht genomen.

Niet alleen het spelpeil ging erop vooruit, doch ook de publieke belangstelling nam toe. Het ligt in de bedoeling van de baseball bond om dit spel nog verder te stimuleren. De medewerking van clubs en publiek is hierbij echter hard nodig.

Het is zeer moeilijk te voorspellen welk team dit jaar het kampioenschap zal behalen, doch het lijkt ons toe, dat Three Horses, Lucky Strike, Chicago en Amstel de meeste kansen op de titel hebben.

Santa Rosa, sterk aan bat, doch verdedigend bizonder zwak en Rochester zullen naar ons gevoelen niet aan de „race" deelnemen.

Al met al belooft ook dit jaar het Curaçaos baseballkampioenschap zeer spannend te zullen toegaan en wensen wij de bond veel sukses toe.

In DELAWARE

Vader stak vier jaar oude zoon dood

Wilmington (Delaware). — Terwijl de toeschouwers donderdagmiddag in een bioskoop te Wilmington (in de Amerikaanse staat Delaware) een jeugdfilmvoorstelling gadesloegen, stak een vader, die pas uit de gevangenis ontslagen was, zijn vier jaar oude zoon, Steven, in de zaal dood.

De ouders van het slachtoffer, José en Violet Longoria, die besloten hadden te scheiden, waren sinds het betreden van het gebouw in een twist gewikkeld over de voogdij over hun zoon. Terwijl het jongetje aandachtig naar de film keek, trok de vader plotseling een mes uit zijn zak en bracht zijn zoon verschillende steken in de borst toe, voordat de moeder kon ingrijpen of om hulp roepen. Toen tenslotte op de kreten van de vrouw het licht aanging, liet José zich rustig arresteren. „Ik hield erg veel van mijn kind; maar ik zag hem liever dood dan te denken, dat hij tot een misdadiger zou opgroeien", zeide hij.

Nederlandse vrouwen dingen naar titel van „Miss Bril"

Amsterdam. — Een groot aantal brildragende Nederlandse vrouwen heeft zich aangemeld voor mededinging naar de titel „Miss Bril 1959" in een door de Stichting Oog en Bril uitgeschreven wedstrijd. Op 1 februari sloot de termijn van inzending. Een commissie van deskundigen zal nu, aan de hand van de ingestuurde foto's dertig dames selekteren uit het totaal der aanmeldingen. Uit deze groep van dertig zullen negen finalistes worden gekozen. Dit negental zal op donderdag 9 maart as. voor een internationale jury verschijnen.

„Miss Bril 1959" zal, tezamen met andere finalistes, 's avonds op de Huishoudbeurs in het R.A.I.-gebouw worden ontvangen en aan het publiek worden voorgesteld. De bedoeling van deze wedstrijd is nog eens overtuigend te tonen, dat een vrouw er met een bril wel degelijk charmant en aantrekkelijk kan uitzien.

Een miljoen uit voetbalpool gewonnen

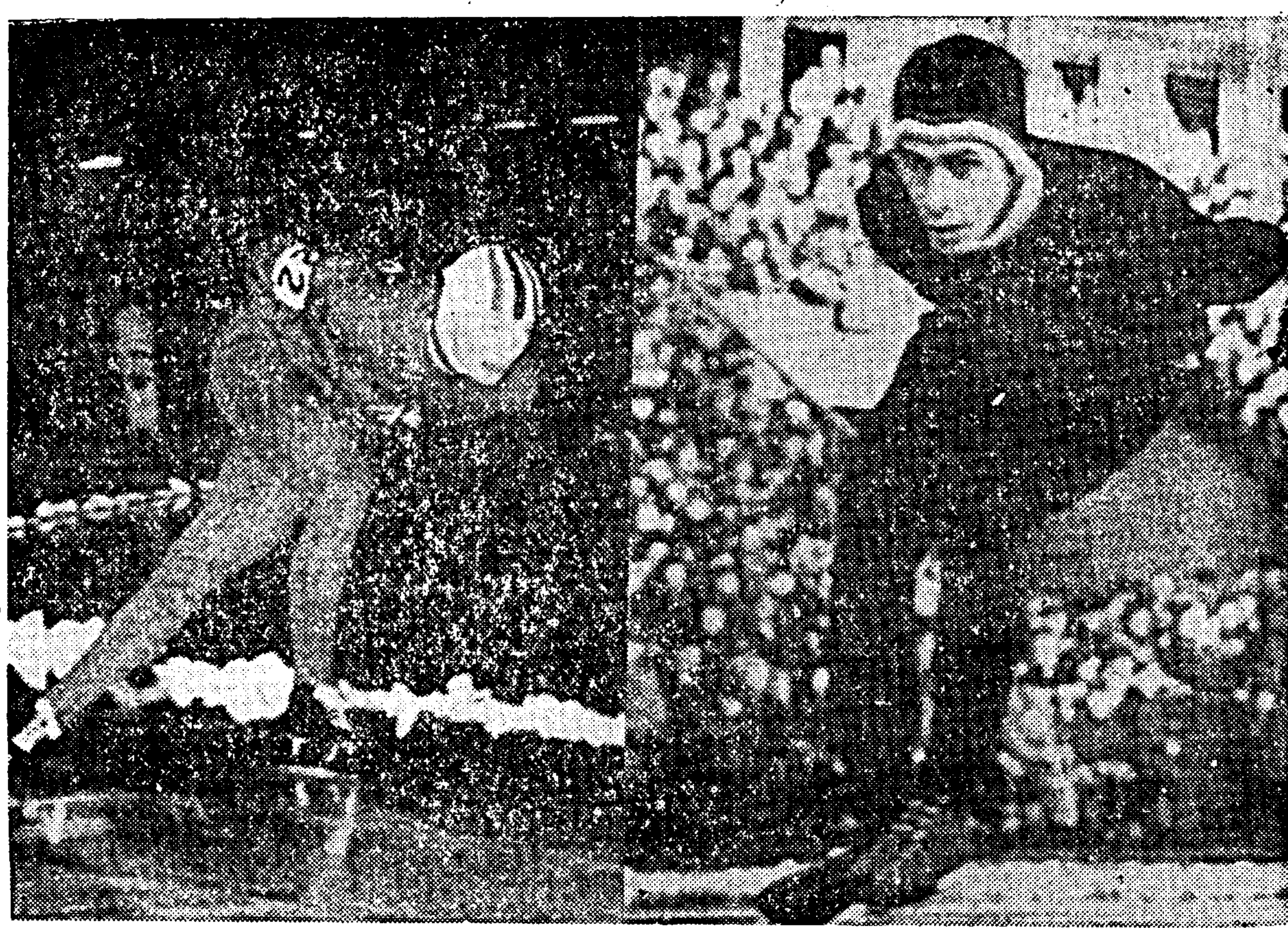
Londen. — James Gault, een 53-jarige arbeider te Belfast, die nog geen tien pond per week verdient, en een gedeeltelijk blinde vriend die van zijn ouderdomspensioen moest rondkomen, hebben samen de hoofdprijs gewonnen in een nationale voetbalpool. Het juiste bedrag is nog niet bekend, maar vermoedelijk zal het meer dan 200.000 pond (ruim één miljoen gulden) zijn. De twee winnaars plachten wekelijks tien shilling voor de pool te spenderen. „Ik leef als in een droom", zei James Gault toen hij naar Londen vertrok om zijn prijs te innen. Hij had 's avonds in zijn vrije tijd dienst gedaan als taxichauffeur om het bedrag van 236 pond bijeen te krijgen voor een reis van zijn vrouw naar Nieuw-Zeeland waar zij haar broer ging bezoeken. Nu gaat Gault ook naar Nieuw-Zeeland en zonder dat hij ervoor behoeft te sparen. Hij blijft ook autorijden, maar niet meer in een taxi.

Geen uitstel voor toelating gekleurde leerlingen op scholen in Virginia

Alexandria. — Het gerechtshof van Alexandria, in de Amerikaanse staat Virginia, heeft geweigerd opnieuw uitstel te verlenen voor het toelaten van gekleurde leerlingen tot de scholen.

In een eerder uitgesproken vonnis had de rechtbank bevolen, dat de scholen dinsdag opengesteld moesten worden voor gekleurde leerlingen. Negen gekleurde leerlingen hebben zich laten inschrijven.

De stedelijke autoriteiten van Alexandria hadden opschorting van bevel gevraagd om in beroep te kunnen gaan.

Links: De Europese schaatskampioen Johanssen. Rechts: Jan Pesman, die een uitstekend resultaat behaalde door als vijfde te eindigen in het totaal klassement.

De Europese Schaatskampioenschappen

NOOR en twee FINNEN maken eind aan RUSSISCHE suprematie

Vier NEDERLANDERS in eindklassement

Het Europees schaatskampioenschap van het jaar 1959 zal naar de geschiedenis gaan als het jaar van de rijders uit de Scandinavische landen. Het waren ditmaal eens niet enkele Russen die de ereplaatsen in het eindklassement bezetten, maar een drietal schaatsers uit het hoge noorden. Europees kampioen werd de 25-jarige Noor Knut Johannesen, de wereldkampioen van 1957, die voor de eerste maal het Europees kampioenschap op zijn naam bracht. Als tweede eindigde de Finse routinier Yuhany Järvinen, en nog een Fin, de snelle sprinter Toivo Salonen, bezette de derde plaats. Daarna kwam pas de eerste Rus. Niet de favoriet Oleg Gontsjarenko — die werd slechts zesde — maar Robert Merkulov, die zijn vierde plaats voora! dankte aan een uiterst snelle 1500 meter en een goede tien kilometer.

Behalve de Noren en Finnen mogen ook de Nederlanders bogen op goede prestaties. Voor het eerst sinds jaren viel een onzer rijders weer in de prijzen. Pesman werd derde op de 5 en tweede op de 10 km. Vier Nederlanders plaatsen zich onder de eersten zestien (een prestatie waartoe verder slechts de Russische ploeg in staat was) en de schaatser uit Holwierde, Jan Pesman, kan bogen op een prachtige vijfde plaats in de eindklassering.

Oleg Gontsjarenko, driemaal wereld- en tweemaal Europees kampioen, was ook ditmaal een van de grote favorieten voor de titel. Het is er niet van gekomen. Hoewel hij op de 500 meter een volle seconde sneller was dan Johannesen, verloor hij op de 5 km te veel terrein. Johannesen won deze afstand namelijk in de bijzondere snelle tijd van 8 min. 9.5 sec. Daardoor kwam de Noor na de eerste dag in het klassement boven de Rus (93.650 pt. tegen 93.720 pt.). Boven hem stonden toen nog de winnaar en nummer twee van de 500 meter, de Finnen Salonen en Järvinen. Zondag zorgde hij ervoor op de 1500 meter met een vijfde plaats in 2 min. 17.1 sec. niet teveel op zijn Finse tegenstanders achter te raken en daarna „draaide" hij een 10.000 meter waarmee hij alle Finse illusies met één hand wegveegde en de laatste Russische hoop, zo die er na drie onderdelen nog was, de bodem insloeg. Met een tijd van 16 min. 49.1 sec. werd Johannesen kampioen. De opgave voor Järvinen — niet meer dan 27 seconden op de Noor te verliezen — was te zwaar voor de Fin, die daardoor op de tweede plaats in het eindklassement belandde.

De historie van Johannesens eerste Europese kampioenschap mag dan opwindend zijn, ook het verhaal van de Nederlanders kan er zijn. Het heeft uiteraard zijn kleine drama's, zoals de val van Van den Berg op de 500 meter, die hem meteen kansloos maakte voor een goede plaats in de eindklassering. Het heeft echter veel meer hoogtepunten die begonnen op diezelfde vijfhonderd meter. Op dat nummer namelijk legde Pesman met een duidelijke verbetering van zijn persoonlijk record de basis voor een hoge plaats in het klassement.

Bovendien weerde de benjamin, de veelbelovende benjamin van de Nederlandse ploeg, Kroon, zich zo geducht, dat hij ook al zijn beste persoonlijke prestaties scherper stelde en voorts in het klassement een gedeelde zesde plaats voor zich opeiste. De Nederlanders sloten de eerste dag bovendien af met een resultaat, dat hen voor het verdere verloop van de strijd alle reden tot optimisme gaf. Pesmans derde plaats op de 5000 meter was natuurlijk de fraaiste prestatie, maar daarnaast reden Van den Berg, De Graaff en Brockman zich dusdanig hoog in het klassement, dat men toen reeds mocht rekenen op een kwantitatief grote Nederlandse representatie in het eindklassement. De 1500 meter, het openingsnummer van zondag, bevestigde de hoopvolle verwachtingen en toen kwam ook voor de Nederlandse afvaardiging de climax: de race van Pesman op de 10.000 meter, die hem de zilveren kampioens-medaille bracht. Geen wonder, dat Klaas Schenk, de Nederlandse coach, na afloop kon verklaren, dat de ploeg aan de hooggestemde verwachtingen voldaan had en dat er vergeleken met het vorig jaar toch een verheugende vooruitgang te bespeuren was.

Pesmans triomf is zaterdag begonnen. Toen hij voor de 5000 meter op de kunstijsbaan van Göteberg aanrad, zonder enig begrip te hebben van wat mogelijk zou zijn op dit ijs, bewees hij reeds zijn grote morele kracht en zijn voortreffelijke conditie. Zijn Russische tegenstander, de sprinter Voronin, kon hem in geen enkel opzicht evenaren of bedreigen. Pesman moest het alleen opknappen. Bijzonder regelmatig reed hij zijn ronden; 8.17.1 wezen de klokken aan, toen de Nederlander over de eindstreep ging. En dat die tijd een goede was, werd bewezen in de volgende rit. Gontsjarenko bleef er namelijk niet minder dan drie volle seconden boven. Slechts Johannesen en de Russische invaller Kosisjkin kwamen tot snellere tijden. Toen Pesman bovendien de tweede wedstrijddag inzette met een elfde plaats op de 1500 meter en een tijd maakte, die hem boven de „specialisten" De Graaff en Kroon bracht, waren Nederlands kansen voor een goede 10.000 meter hoog gestegen. Pesman was in vorm, kon men veronderstellen. De bevestiging liet niet lang op zich wachten. Pesman trad aan tegen Noorwegens tweede man, Torstein Seiersten, die enkele weken geleden in Moskou van zich had doen spreken door de snelste tijd tot nu toe op deze afstand te maken. De „concurrentie" inspireerde Pesman tot een bijzonder regelmatige sterk gereden race, waarin de twee elkaar nauwelijks toegaven. Ademloos keek het publiek toe. Toen, in de laatste ronde, gebeurde het. Pesman schudde Seiersten duidelijk van zich af en met een royale voorsprong ging hij over de eindstreep. Het was duidelijk, dat niemand hem nog van de tweede plaats zou verdrijven.

De climax van de kampioenswedstrijden werd tenslotte de laatste race van de 10.000 meter, die tussen de Fin Järvinen en de Rus Gontsjarenko. Järvinen mocht 27 seconden verspelen op Johannesen, maar ook beslist geen fractie meer. Zou de Fin zijn eerste plaats in het klassement — na drie afstanden — in de vierde en laatste race met succes verdedigen? Toen bij de helft van de afstand was afgelegd, hadden de Finnen nog alle reden tot hoop. Järvinen had enige seconden verspeeld, maar toch zo weinig, dat hij op dat moment beslist niet kansloos was. Järvinen had echter te veel van zichzelf gevergd. Dat bleek toen er 5000 meter gereden was. Hij ging plotseling steeds meer verliezen, zijn tempo werd langzamer. Gontsjarenko ging hem in de laatste ronde zelfs nog voorbij, maar dat was toen al niet meer belangrijk. Johannesen was Europees kampioen. De Noren op de tribunes juichten en dansten, de Noorse rijders vlogen hun ploeggenoot van vreugde om de hals. Kort daarna verscheen ook weer de lach op de gezichten der Finnen, want met een tweede en derde plaats hadden zij toch een voortreffelijke prestatie geleverd.

De Russen daarentegen keken somber. Voor het eerst sedert 1954 hadden zij geen enkele ere-plaats bereikt.

Door motorpech werden vele mensenlevens gered

Stockholm. — Aan de motorpech van een scooter hebben tal van Zweden hun leven te danken. Zij waren met de nacht-express onderweg naar het noorden, terwijl ergens langs de spoorlijn een jongeman de motor van zijn scooter stond te repareren. Terwijl hij daar stond te werken, hoorde hij een geweldig lawaai: 200 meter van de baan waren door een aardverschuiving verdwenen. Hij wist, dat de trein elk ogenblik kon komen en daarom wierp hij zijn scooter tegen een berm en begon te hollen in de richting van het naast bijzijnde station, 2,5 km. ver.

De stationschef sloeg alarm en alle lichten langs de lijn gingen op rood. Een lijnwerker merkte het alarm op en snelde weg met zijn zaklantaarn. Terwijl hij daar nog klom, naderde de trein al. Met knarsende remmen passeerde hij hem en hield nog geen 5 km. voor de landverschuiving stil.

De Zweedse spoorwegen hebben besloten de jongeman een passende beloning te geven, waarvan hij in ieder geval een nieuwe scooter zal kunnen kopen.

D.W.S.-A — Scheveningen Holl. Sport: 2 - 1. Het eerste doelpunt van DWS-A ontstond uit een penalty. Kick schiet de bal onhoudbaar langs doelman Landman, die nog een fraaie poging doet het leder te keren. Op de foto: Kick (links, naast de arm van Landman) en rechts van hem Schendel en Klein van DWS-A.